ประวัติ

หลวงปู่ทองดี ธนีโม

วัดใหม่ปลายห้วย

ต.เนินปอ อ.สามง่าม จ.พิจิตร

หลวงปู่ทองดี อนีโฆ

พระผู้เดินตามรอยพระบาทแห่งองค์ตถาคต

วัดใหม่ปลายห้วย

ต.เนินปอ อ.สามง่าม จ.พิจิตร

พิมพ์ที่ สำนักงานนิตยสารโลกทิพย์ เลขที่ ๔๘๓/๑๑ ถนนประชาสงเคราะห์ ซอย ๒ (สุทธิพร)
เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร ๑๐๔๐๐ โทร. ๐-๒๒๔๘-๓๒๙๑-๓ แฟกซ์ ๐-๒๒๔๖-๖๔๖๓

คำนำ

หากท่านผู้อ่านมีโอกาสได้เดินทางไปยังจังหวัดพิจิตร ก็ควรแวะไปกราบนมัสการ **หลวงปู่ทองดี อนีโฆ** พระผู้ใจบุญแห่งวัดใหม่ปลายห้วย ตำบลเนินปอ อำเภอสามง่าม จังหวัดพิจิตร ซึ่งจัดได้ว่าท่านเป็นพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบอีกรูปหนึ่ง หากได้นมัสการท่านแล้ว เราจะได้รับฟังข้ออรรถข้อธรรม และคำสั่งสอนของท่านที่ฟังง่าย ลึกซึ้ง และกินใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะท่านเป็นแบบอย่างที่ดีแก่มวลมนุษย์ทั้งหลายที่เกิดมาในโลกนี้ ซึ่งล้วนแต่มีความทุกข์ และเป็นทุกข์คนละแบบตามแต่กรรมของแต่ละคนที่ได้กระทำมา การหาหนทางเพื่อดับทุกข์นั้นขึ้นอยู่กับว่าเมื่อไหร่คนผู้นั้นจะมองเห็นทุกข์และปล่อยวางกิเลสได้

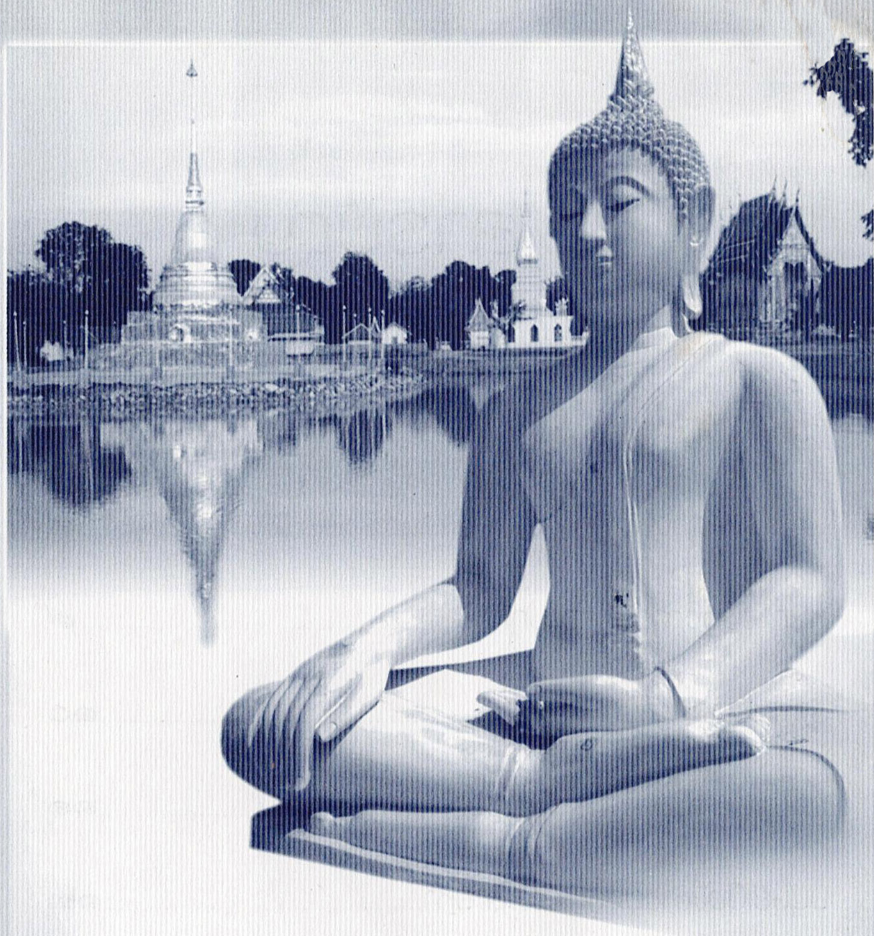
เมื่อได้รับรสแห่งพระธรรมคำสอนของท่านแล้ว เรายังมีโอกาสได้กราบนมัสการสิ่งศักดิ์สิทธิ์ภายในวัดอีกหลายแห่ง เช่น หลวงปู่เทพโลกอุดร (หลวงปู่ใหญ่) ซึ่งใหญ่ที่สุดในโลก, หลวงปู่โต พรหมรังสี, หลวงพ่อเงิน วัดบางคลาน และเสาอโศกมหาราช เป็นต้น

นอกจากหลวงปู่ทองดี อนีโฆ จะเป็นพระปฏิบัติที่ดีงามแล้ว ท่านยังเป็นพระนักพัฒนาอีกด้วย ทั้งยังมีจิตเมตตาช่วยเหลือและพัฒนาสังคมในด้านต่างๆ ในจังหวัดพิจิตรอีกมากมาย และท่านเล็งเห็นถึงความยากลำบากของพระสงฆ์ไทยในชนบทยามเมื่ออาพาธต้องเข้ารับการรักษารวมกับคนไข้อื่นๆ ท่านจึงดำริที่จะจัดสร้างตึกสงฆ์อาพาธขึ้น และเพื่อเปิดโอกาสให้พุทธศาสนิกชนได้มาร่วมกันทำบุญครั้งใหญ่ โดยการบริจาคต้นทุนเพื่อการก่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธตามดำริของหลวงปู่

ส่วนเรื่องราวและประวัติความเป็นมาของ **หลวงปู่ทองดี อนีโฆ** จะเป็นเช่นไรนั้น ท่านผู้อ่านสามารถติดตามอ่านได้จากหนังสือเล่มนี้ครับ

มงคล เนินอุไร

บรรณาธิการอำนวยการนิตยสารโลกทิพย์ - โลกลี้ลับ

"หนังสือเล่มนี้ **หลวงปู่ทองดี อนีโฆ** ท่านประสงค์แจกให้เป็นธรรมทานแก่พุทธบริษัทและผู้สนใจอย่างแท้จริงทุกท่าน ฉะนั้น หากท่านใดหรือคณะใดมีความประสงค์จะนำไปพิมพ์เพื่อเผยแผ่เป็นธรรมทาน โดยไม่มีการเรียกร้องหรือรับค่าตอบแทนไม่ว่าในรูปแบบใดทั้งสิ้น ก็ให้กระทำได้โดยไม่ต้องขออนุญาตหลวงปู่ท่านแต่อย่างใด เช่นเดียวกับหนังสือเล่มอื่นๆ ทุกๆ เล่มที่ได้เคยพิมพ์แจกจ่ายไปแล้ว แต่หากเป็นการพิมพ์เพื่อจำหน่าย หรือมีค่าตอบแทนใดๆ หลวงปู่ท่านขอสงวนสิทธิ์ในทุกๆ เล่ม"

สารบัญ

ชีวิตคนเรานี้ เกิดมามีแต่ทุกข์

หลวงปู่ทองดี อนีโฆ เดิมชื่อ **ทองดี เพชรวิจิตร** เกิดเมื่อปีขาล เดือนอ้าย วันอาทิตย์ พ.ศ.๒๕๐๕ บิดาชื่อ **นายทวี** มารดาชื่อ **นางริน** อยู่บ้านวังกระทิง อ.สามง่าม จ.พิจิตร ชีวิตเกิดมาตั้งแต่จำความได้เห็นทุกข์ของคนเรานี้ มีผัว มีเมียก็ทุกข์ ตื่นเช้ามาก็ทะเลาะด่ากันบ้าง เห็นแล้วชีวิตคู่นี้ไม่เห็นจะดีตรงไหนเลย มีแต่ทุกข์ แล้วอะไรเล่าเป็นสิ่งที่ทำให้เราสงบได้ อะไรเป็นเหตุให้เราสงบได้ คิดตรงนี้แล้วไม่อยากจะมีคู่ชีวิต แล้วคิดอีกอย่างหนึ่งว่า ถ้าเราได้บวช ได้ประพฤติพรหมจรรย์ เราไม่สร้างทุกข์ให้ใครเพราะไม่มีใครมาติดเชื้อมาเป็นหน่อจากเราอีกต่อไป เราจะเป็นผู้บุกเบิกทุกข์ให้กับเขาเหล่านั้น เพราะเรามีขันธ์ห้า เราก็ทุกข์ของเราพออยู่แล้ว พอแม่ตายก็เลยตัดสินใจบวช เมื่อตอนอายุ ๒๑ ปี ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม เพื่อแสวงหาทางพ้นทุกข์ตามแนวคำสอนของพระพุทธองค์

มุ่งหน้า หาทางพ้นทุกข์

พอบวชเสร็จก็ไปอาศัยอยู่กับ **หลวงปู่สี ธัมรัตโต** ท่านเป็นพระที่ไม่ได้อยู่วัด ไม่มีชื่อเสียงกับใคร อยู่ในป่า พอไปอยู่กับท่านๆ ก็สอนการปฏิบัติให้ **พิจารณารูปนาม** ของเรานี้ว่าอะไรมันเกิดขึ้นกับใจ โลภเกิดขึ้น หลงเกิดขึ้น โกรธเกิดขึ้น ถ้าเรารู้ตัวเราได้ หาตัวรู้ก็จะรู้ตัว ถ้ายังไม่เจอตัวรู้ เราก็ยังไม่รู้ตัว เพราะเราไม่เข้าใจว่าอะไรคือตัวเรา จริงๆ ตอนนี้หลวงปู่ท่านก็บอก หาดูในใจตัวเองว่าใจตัวเรานี้มีโลภเท่าไหร่ มีโกรธเท่าไหร่ มีหลงเท่าไหร่ ก็เลยพิจารณาตามที่ท่านสอนง่ายๆ อย่างนี้

ทองดี เพชรพิจิตร
บวชอายุ 21
พ.ศ. เกิด 2505
ปีขาล เดือนอาย
วันอาทิตย์
พ่อ ทวี
แม่ ริน

วันนี้มันโกรธ-รู้แล้วว่าโกรธ

วันนี้มันโลภ-รู้แล้วว่าโลภ

วันนี้มันหลง-รู้แล้วว่าหลง

แล้วท่านก็สอนว่ามันมีของแก้ เหมือนที่องค์พระบรมครูตรัสว่า **มีแจ้งก็ต้องมีมืด มีมืดก็ยังมีแจ้ง**

หนทางของการดับความทุกข์

หลวงปู่ท่านบอกว่า เรามีโลภเท่าไรต้องให้เสีย เรามีโกรธจงระงับดับด้วยสติ เพราะสติเป็นตัวรู้ รู้อยู่ที่โกรธแล้วเราก็ดับด้วยเมตตา คิดถึงเขาคิดถึงเรา ว่าเขาก็ไม่ชอบ เราก็ไม่ชอบในสิ่งที่เราโกรธในสิ่งที่เราไม่ชอบ เรามีหลง หลงอะไร ท่านก็สอน หลงอยู่ในวังวนนี้ว่าคนเราเกิดมาไม่รู้จักทุกข์ เพราะเอาสุขปลอมๆ มาหลอกตัวเอง ก็เลยไม่รู้ว่าสุขจริงๆ คืออะไร เลยเป็นความหลงอวิชชามาหุ้มห่อ ไม่ให้เราเห็นของจริงเอาไว้ ท่านสอนให้พิจารณา อย่างสมมุติเราจะรักผู้หญิงสักคนหนึ่ง เราควรทำอย่างไร ถ้าผู้หญิงคนนั้นถ่มน้ำลายออกมา เรากินได้ไหม เราก็กินไม่ได้ แม้แต่ตัวเราเองท่านก็สอนให้ดู ลองใครเอาข้าวมาถวายเราเป็นกับข้าวดีๆ แล้วเราลองสั่งน้ำมูกใส่สิเราจะกินของเราเองได้ไหม ตัวเรายังเกลียดตัวเราเองเลย แล้วเราจะหลงตัวเราไปทำไม

รู้จัก "ช่าง" ก็รู้จัก "สุข"

ท่านก็สอนให้เจริญวิปัสสนาอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ ว่าให้มีสติรู้เท่าทันในอารมณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเองทุกขณะจิต ว่าจิตที่เกิดขึ้นเป็นจิตฝ่ายกุศล หรือเป็นจิตฝ่ายอกุศลที่มันเกิดขึ้น เมื่อมันเกิดขึ้นแล้วมีสติเป็นตัวบอก เมื่อสติเป็นตัวบอกแล้ว ถ้าเรารู้ไม่ทันมันอย่าเพิ่งเสียใจ เราอย่าเพิ่งทำ เพราะเราเก็บเอาตัว **วิมังสะ** คือเอา **ปัญญา** มาใคร่ครวญในสิ่งที่เรากระทำ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นกับจิตของเราซะก่อนว่า ในขณะจิตที่คิดจะทำนี้มันตั้งอยู่ที่ความคิดของตัวเองว่าถูกต้องหรือเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้องเป็นกลางๆ โดยไม่เข้าข้างตัวเราเอง ทำอย่างนี้ก็เบาใจ แล้วก็สบายใจ

ใครจะว่าอย่างไรก็ช่าง
ใครจะด่ายังไงก็ช่าง
ใครจะนิยมยังไงก็ช่าง

เพราะถ้าช่างได้แล้วเราก็มีความสุข ท่านบอกว่าให้ช่าง

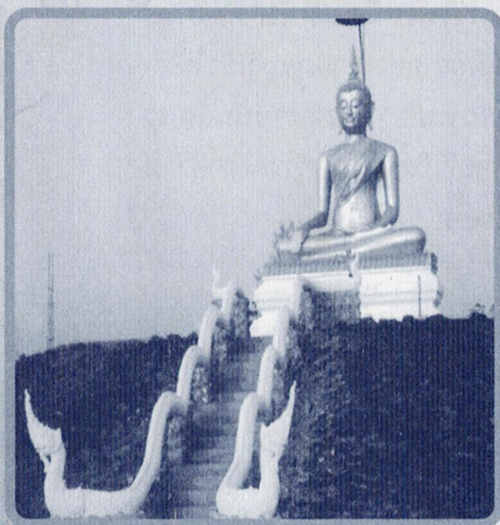
ทุกขเวทนา เป็นบ่อเกิดแห่ง กองทุกข์

หลวงปู่อยู่กับท่านได้ ๔-๕ ปี จากนั้นได้ธุดงค์ไปที่ถ้ำอรหันต์สามร้อยยอด จ.ลพบุรี ไปเจอ **หลวงปู่เรือง อาภัสสโร** เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๒ ผ่านมาก็เกือบ ๒๐ ปีแล้ว ไปอยู่กับท่านๆ ก็สอนแนว **มหาสติปัฏฐานสี่** อะไรเกิดขึ้นกับขันธ์ทั้งห้านี้ เวทนาเกิดขึ้น ลองเราหลับสิ หลับไม่รู้เรื่องเลย แล้วเวทนาที่เกิดขึ้นมันตั้งอยู่ที่ไหน ท่านเลยสอนว่า **เวลาหลับทำให้เหมือนตื่น เวลาตื่นทำให้เหมือนหลับ** คือไม่รับอะไร สิ่งที่เรารับขอให้รู้อย่างเดียว อย่าเอาสัญญาเข้าไปจำ ถ้าสัญญาเข้าไปจำใน **ทุกขเวทนา ๆ** ทั้งหลายนั่นแหละเป็นบ่อเหตุแห่งกองทุกข์ทั้งหลายที่เกิดขึ้นในสภาวะของความเป็นคนความเป็นมนุษย์ที่มันเกิดขึ้น

มนุษย์เป็นขี้ข้าของกิเลสและตัณหา

ท่านบอกว่าคนเราเกิดขึ้นมาทุกสิ่งทุกอย่างถ้าไม่เอาปัญญาไปร่อนให้ละเอียดมันไม่พอกับ **กิเลส** ไม่พอกับ **ตัณหา** ในความเกิดมาเป็นคน เพราะคนทั้งหลายนี้มีชีวิตที่วุ่นวายเพราะตกเป็นขี้ข้าของตัณหา ตัณหาเกิดขึ้นทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะไปโทษตา โทษหู โทษจมูก โทษลิ้น โทษกาย ก็ไม่ได้ มันรวมใจเพราะตาต้องทำหน้าที่ หูก็ต้องทำหน้าที่ จมูกก็ต้องทำหน้าที่ ปากก็ต้องทำหน้าที่ กายก็ต้องทำหน้าที่ แต่ใจนี่แหละที่เอาสังขารเข้าไปปรุงแต่งให้เกิดชอบ ไม่ชอบ สัญญาไปจำอารมณ์เหล่านั้นได้ว่าสิ่งนี้คนพูดอย่างนี้ดี คนพูดอย่างนี้แปลว่าไม่ดี แล้วท่านก็สอนว่าให้พิจารณาในเวทนาว่าอารมณ์ที่สัญญามันจำได้มันก็มาเสวยเป็นความสุขเป็นความทุกข์อยู่อย่างนี้

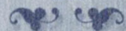

ทุกสิ่งทุกอย่าง ก็สักแต่ว่า... มิใช่เรา มิใช่เขา

พระพุทธองค์ตรัสว่า...

เวทนา ก็สักแต่ว่าเวทนาไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา

สัญญา ก็สักแต่ว่าสัญญา ทุกอย่างสักแต่ว่ามิใช่ตัวตน มิใช่บุคคล มิใช่เรา มิใช่เขา แม้แต่ตัวเราเองที่บอกว่านี่คือตัวเรา ถ้าเราหาตัวเราเองจริงๆ คือปัญญา ไอ้ที่กายมันตั้งอยู่นี่ไม่ใช่ตัวเรา เพราะผลสุดท้ายเราก็ต้องทิ้งไว้ เราต้องการอะไร เราต้องถามตัวเราเองก่อนว่าอยากหรือไม่อยาก หรือวางใจไว้กลางๆ ก็เลยว่าไม่อยาก... ท่านก็บอกผิด อยากก็ไม่ได้ ต้องตั้งใจไว้กลางๆ เพราะไม่อยากก็เป็นกิเลส ใน **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** บอกไว้ว่า **กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา** สามอย่างนี้ ความไม่อยากก็เป็นกิเลส เพราะบางคนไม่อยากเป็นโน่น ไม่อยากเป็นนี่ แต่ไม่ได้ทำ อยากเกินไปก็ไม่ดี

อยาก...ไม่ได้ ไม่อยาก...ได้

อย่างเรื่องของ **พระอานนท์** คือพระพุทธเจ้าได้ทำนายพระอานนท์ไว้ว่า ท่านจะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ทีนี้ท่านก็อยากจะสำเร็จ เพราะพระพุทธองค์ทรงพยากรณ์เอาไว้ แต่แล้วก็ไม่สำเร็จสักที พอหยุดตรงคำว่า **พอ** ถึงก็ช่าง ไม่ถึงก็ช่าง เท่านั้นแหละพระอานนท์ก็สำเร็จ ท่านก็เลยสอนแนวนี้ว่า

กายก็สักแต่ว่ากาย
เวทนาสักแต่ว่าเวทนา
ทำก็สักแต่ว่าทำ
ใจก็สักแต่ว่าใจ
ไม่มีอะไรเป็นของเรา
นอกจากตัวปัญญา

คือตัวปัญญาที่เราจะน้อมเข้ามาว่า อะไรคือตัวเราจริงๆ ตอนนั้นก็เลยยึดแนวของท่านหลวงปู่เรืองกับหลวงปู่สีมาเป็นตัวปัญญา

วัดใหม่ปลายห้วย ดินแดนเมืองเก่า

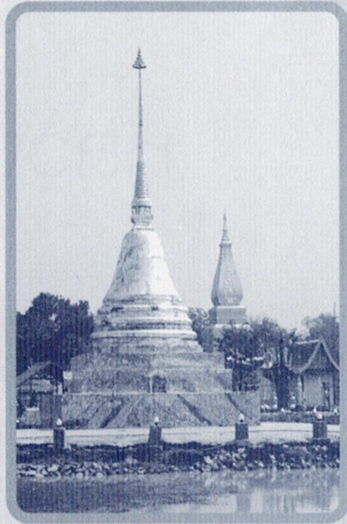
หลวงปู่มาอยู่วัดใหม่ปลายห้วยเมื่อก่อนนี้ย้อนไปเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้ว ที่นี่เป็นบ้านล้มลุก ไม่ค่อยมีคนอยู่อาศัย พอเขามาตั้งชุมชนได้ ก็ยังไม่มีวัด เวลาคนจะไปทำบุญก็ต้องไปไกลประมาณ ๑๐ กว่ากิโลฯ ก็คิดว่าที่นี่อดีตเคยเป็นเมืองเก่าที่ไม่มีใครรู้ เป็นเมืองที่ขุดลงไปใต้ดิน ลึกลงไปจะมีคูเมืองกำแพงเก่า มีวัดวาเก่าอยู่เยอะ เมื่อก่อนนี้หลวงปู่คิดเองฝันเอง ได้ใช้ชื่อว่า **เมืองสว่างพอดี** เพราะคนนครสวรรค์จะไปสุโขทัย ไปศรีสัชนาลัย คนกำแพงก็มาเมืองโอคะ เมืองปากยม จะมาสว่างที่นี่พอดี ก็เลยเรียกว่า เมืองสว่างพอดี หรือสว่างบุรีในปัจจุบัน กรมศิลปากรเขามาดูบอกว่ามีอายุประมาณ ๘๐๐-๑,๐๐๐ ปี แต่ไม่มีหลักฐานที่ยืนยันว่าเมืองนี้ ชื่อเมืองอะไรกันแน่ แต่มีอาณาเขตกว้างไกลมาก นี่คือในนิมิตของหลวงปู่

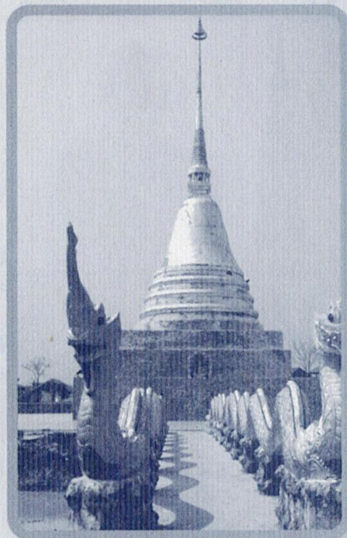

พระนางจามเทวี คนดีศรีหริภุญชัย

เมืองสว่างบุรีเมื่อครั้งโบราณที่เล่าต่อกันมาว่า
แต่ก่อนเมืองตุง
เหล็กไหลคาดพุง
คบคนเมืองแพร่
เลยวิ่งล่องแพ
ตามแม่น้ำยม
สามราตรีแจ้งเมืองใด
ใคร่สร้างเมืองนั้น

ที่นี่ห่างจากแม่น้ำยมประมาณสักหกกิโลฯ เลยคิดว่าคงจะรุ่นพระนางจามเทวี พอสิ้นพระนางจามเทวีแล้วก็มีเหล่าประชาชนทั้งหลายว่าสิ้นแล้วคนดีของหริภุญชัย ก็เลยจะคิดสร้างเมืองใหม่ก็เดินทางมาจากหริภุญชัยมาถึงเมืองแพร่ แล้วก็ผูกแพล่องกันขึ้นมา แล้วก็มาแจ้งที่นี่ ก็เลยสร้างเมืองนี้ขึ้นมา ได้สร้างวัดสร้างวากัน ที่นี้มันเจริญรุ่งเรืองอยู่ประมาณสักร้อยสองร้อยปี จากนั้นก็มีภัยเกิดขึ้น ภัยที่ว่าก็คือ ศึกสงคราม ภัยจากธรรมชาติ คือน้ำซึ่งหาได้ยาก ก็เลยย้ายไปตั้งเมืองใหม่กันทางไหนก็ไม่รู้ แต่กระดูกที่ฝังไว้ใต้พื้นปฐพีใต้แผ่นดินมีไม่ใช่น้อย พระนางจามเทวีสำหรับหลวงปู่ ท่านก็เป็นยอดหญิงที่เก่ง เรียกว่า เก่งทุกอย่างทุกด้าน ถามว่าท่านดีอย่างไร ท่านก็ดีทุกประการ เพราะเรายังดีไม่เสมอท่าน

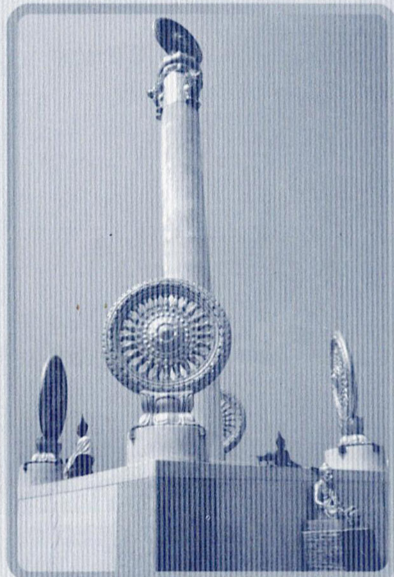
เรื่อง หลวงปู่เทพโลกอุดร เป็นอจินไตย

ส่วนเรื่องที่สร้างหลวงปู่เทพโลกอุดร เพราะหลวงปู่ให้ความเคารพหลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดรสูงสุด รองจากองค์พระพุทธเจ้า หลวงปู่ใหญ่เทพโลกอุดรเป็นเรื่องอจินไตย ท่านเป็นใครไม่ต้องไปสนใจ ให้สนใจแนวปฏิปทาของท่านว่าท่านทำอย่างไร ท่านดูแลพระพุทธศาสนาอย่างไร บางทีเรื่องสภาวะของจิตที่มันเป็นนามจะบรรยายหรือบอกให้คนที่หนาด้วยกิเลสยาก แล้วบางคนที่มีความรู้ทางโลกแต่ไม่ยอมมีความรู้ทางธรรม พวกนี้ยิ่งยากใหญ่ พวกบัวใต้น้ำ พวกเศษสวะ พวกนี้เสียเวลาเกิด พวกชิงหมาเกิด

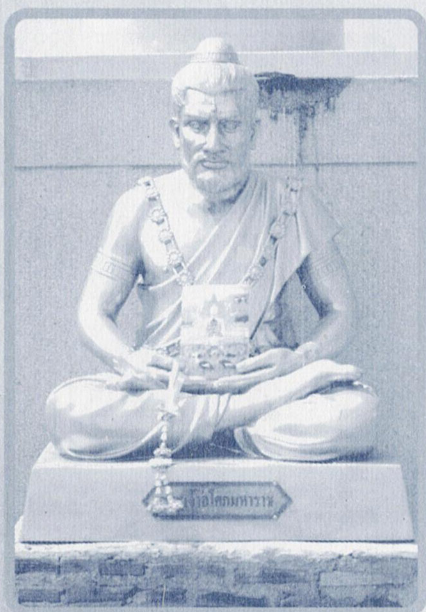
เสาอโศกมหาราช

ส่วนสิ่งก่อสร้างที่มีขึ้นในวัด ในอดีตก็เคยมีมาแล้ว... ห่างจากที่นี่ไปสักครึ่งกิโลฯ มีซากเก่าๆ แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีให้เห็นแล้ว เราก็เลยมาสร้างที่นี่ โดยเริ่มจากมีคนเขาถวายที่ให้ ๑ งาน จากนั้นก็ค่อยๆ ขยายไปเรื่อย จนเดี๋ยวนี้มีเนื้อที่ ๔๐ ไร่ นับจากวันที่มาอยู่คือเดือน ๑๒ (พฤศจิกายน) ปีกุน ขึ้น ๖ ค่ำ เริ่มสร้างวัดนี้นับจากปี ๒๕๓๘ จนถึงปัจจุบัน อย่างเสาพระเจ้าอโศกมหาราชของที่นี่สร้างไม่เหมือนใคร เราจะสร้างที่เขายังไม่มี แล้วตอนที่สร้างเสาอโศกนี้ก็เพื่อค้ำพระพุทธศาสนา ค้ำภัยพิบัติ ค้ำประเทศชาติให้อยู่ดี แต่กำลังของการสร้างก็อยู่ที่ว่าคนดีมากเท่าไหร่ คนชั่วมากเท่าไหร่ เพราะดีจะอยู่เหนือชั่วได้ก็ต้องเสมอกัน หรือมีคนดีมากกว่ากัน อุปมาอุปไมยมีคน ๑๐๐ คน คนชั่ว ๙๙ คน คนดีก็ไปไม่รอดแล้วมีแค่คนเดียว คนดีก็ต้องมีเท่ากัน หรือไม่ก็ต้องมากกว่าถึงจะเอาชนะความชั่วได้ เลยสร้างค้ำพระพุทธศาสนาเหมือน **พระเจ้าอโศก** ที่เขาสร้างเสาพระเจ้าอโศกค้ำพระศาสนาไว้ที่ดินแดนอันตั้งตระหง่าน แล้วกงล้อ

ธรรมจักรตั้งสูงไว้บนนภากาศ นี่คือดินแดนของพระพุทธศาสนา ดินแดนขององค์พระสมณโคดมของเราได้อุบัติบังเกิดขึ้นแล้ว ณ สถานที่แห่งนี้ อีกหน่อยเด็กรุ่นหลังจะได้รู้ว่าที่นี่คือดินแดนพระพุทธศาสนา ถ้าศาสนาอื่นเข้ามาเขาก็จะได้รู้ว่ามีศาสนาพุทธตั้งอยู่แล้ว

ส่วนศาลารูปเหมือนนั่นคือ พระอรหันต์ ๘๐ นำมาจำลองไว้ให้คนได้ดู ได้เห็น คนดูคนเห็นก็ยังดี ดีกว่าไม่มีให้ดูให้เห็น เพราะในจังหวัดพิจิตรไม่ค่อยมี เดี๋ยวอีกหน่อยคนจะลืมชื่อพระอรหันต์ ๘๐ ซะหมด ก็เลยเอามาเขียนชื่อไว้ให้เด็กรุ่นหลังได้ทราบ แล้วยิ่งเดี๋ยวนี้เขามี **โรงเรียนวิถีพุทธ** เด็กจะได้มาศึกษามาดูกัน ก็เป็นแหล่งให้เด็กได้เรียนรู้

รู้จัก พ. พาน ไหม

ในปัจจุบันนี้วิถีการดำเนินชีวิตของคนไทย เขียน พ. พาน ไม่เป็น ไม่รู้จักเขียน พ. พานให้เป็นเขียนแต่คำว่า **อยาก** กันเป็นอยู่อย่างเดียว คำว่า **พอ** ไม่ใช่แปลว่าหยุด คำว่าพอในสถานที่แห่งนี้ก็คือ วันนี้อุปมาไปว่าเราขายของได้ ๕๐๐ เราก็ต้องพอใจว่าเราได้ ๕๐๐ อย่าไปคิดว่าอยากจะได้ ๑,๐๐๐ พอได้ ๕๐๐ แล้วเสียใจ ถามว่าใครทุกข์ เราก็ทุกข์เอง ไม่มีใครทุกข์กับเรา เราพึงพอใจในสิ่งที่เราเป็นอยู่ มีอยู่ ได้อยู่

ทุกข์มีไว้ให้เห็น ไม่ได้มีไว้ให้เป็น

เกิดเป็นคนขอให้มีสติ เมื่อมีสติแล้วก็สามารถจะผ่านอุปสรรค ผ่านการทำงานในสิ่งที่ไม่ดีออกไปได้ คนเรามีกรรมด้วยกันหมดทุกคน คนไหนมีอุปสรรคมากในอดีตชาติก็เคยได้ชื่อว่า ทำกรรมชั่วไว้มาก คนไหนไม่มีอุปสรรคคนนั้นได้ชื่อว่าสร้างกรรมดีไว้มาก เรียกว่ากรรมเป็นตัวกลาง เราก็เลือกเอาเองว่าจะเดินในทางที่ดีหรือในทางที่ชั่ว คนเราที่เกิดขึ้นมาทุกวันนี้ทุกข์กันมาก ทุกข์มีไว้ให้เห็นทุกข์ ไม่ได้มีไว้ให้เป็น **คนเราส่วนมากชอบเป็นทุกข์ ไม่ชอบเห็นทุกข์ เลยต้องทุกข์ไม่มีวันสิ้นสุด** มันก็มีความหมายบอกแล้วว่าคนเราเกิดมาทุกคนทุกวันไม่มีคำว่าเกิดมาสุขหรอก ฉะนั้นธรรมะที่ดีในปัจจุบันขอให้เรารู้จักคำว่ามีศีล มีศีลแล้วใจเบิกบาน เมื่อเรามีศีลไม่ได้ก็ขอให้เรามี **หิริโอตตัปปะ** คือ **ความละอาย ความเกรงกลัวต่อบาป** นี่แหละในปัจจุบันเศรษฐกิจ สภาวะบ้านเมืองมันแย่ เกิดโจรเกิดคนที่ไม่ดีขึ้นเยอะแยะ แต่ถ้าทุกคนมีหิริโอตตัปปะ คือมีความละอาย มีความเกรงกลัวต่อบาป นั่นแหละจะเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์สำหรับทุกคน

กฎแห่งกรรม

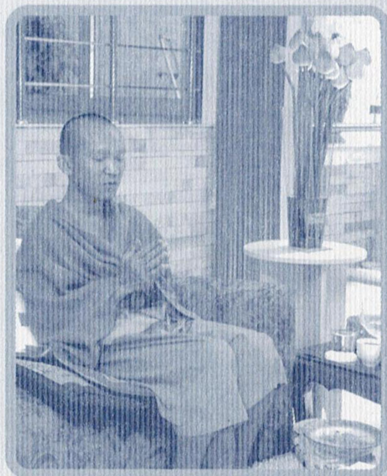
กรรม แปลว่า **การกระทำขึ้นโดยตัวเราเอง** เมื่อตัวเราเองเป็นผู้สร้างกรรมขึ้น ทุกคนหรือบางคนอาจจะย้อนดูกรรมของตัวเองได้ หรือบางคนย้อนดูกรรมของตัวเองไม่ได้ กรรมมันมีหลายอย่างที่ส่งผลข้ามชาติก็มี ส่งผลในชาตินี้ก็มี อุปมาอุปไมยให้ฟังย่อๆ ๒ ข้อ

กรรมที่ส่งผลข้ามชาติ เราก็รู้กันอยู่ที่พระพุทธองค์ทรงตรัสเอาไว้

ถ้าพูดถึงกรรมดี ถ้าบุคคลใดรักษา **ศีล** เกิดมาแล้วรูปร่างก็ **สวย**

บุคคลใดทำ **ทาน** ไว้ดี เกิดมาแล้วก็จะ **รวย**

บุคคลใด **ภาวนา** เอาไว้ดี เกิดมาก็จะมี **ปัญญา** ที่ดี

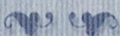

แต่ถ้าคนไหนไม่เคยรักษาศีลนี่มนุษย์ก็ไม่ได้เกิด เป็นคนก็ไม่ได้เกิด เพราะไม่มีศีล

พระพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลใดมีศีลห้าบุคคลนั้นจึงจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แต่ถ้าบุคคลนั้นไม่มีศีลห้าจะมาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ เพราะฉะนั้นแล้วถ้าเราทุกคนเชื่อกฎแห่ง

กรรม เพราะกรรมแปลว่าการกระทำขึ้น ถ้าเราทุกคนเชื่อกฎแห่งกรรมแล้ว เมื่อเสวยหรือกฎแห่งกรรมออกผล คือสิ่งที่ตัวเองกระทำ จะเป็นกรรมดีก็ตาม กรรมชั่วก็ตาม เราต้องได้รับผลกรรมเหล่านั้นด้วยกันหมดทุกคน ไม่มีใครที่จะไม่ได้รับผลแห่งกรรมนั้น

อุปมาว่าคนเราจะเชื่อว่า นรก สวรรค์ มีจริงหรือไม่มีจริง ไม่เป็นไร เหมือนก่อนที่เราจะเกิดมานี้เราไม่รู้เลยว่าพระอาทิตย์จะมีจริง หรือไม่มีจริง มีคนเคยบอกเราว่าเกิดมาแล้วจะมีพระอาทิตย์ ถึงเราจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม แต่สิ่งเหล่านี้มันตั้งอยู่แล้ว ก็เหมือนกฎของกรรม ถ้าเป็นกรรมชั่วเขาบอกว่าจะต้องไปตกอบายภูมิสี่ ถึงเราจะเชื่อก็ตามไม่เชื่อก็ตาม แต่สิ่งเหล่านั้นมีรองรับเราเอาไว้แล้ว ถ้าเราปฏิบัติรู้เห็นด้วยตัวเราเองนั่นแหละถึงจะเรียกว่า **ปัจจัตตัง** ได้ชื่อไม่มีทิฏฐิ แต่คนไม่เชื่อก็เรียกว่า เป็นผู้ประเสริฐ ประเสริฐอย่างไร เพราะมีปัญญาแต่ไม่เชื่อ ต้องปฏิบัติจนกว่าตัวเองจะรู้จะเห็น ไม่ใช่ว่าไม่เชื่อแล้วก็ไม่ทำ ไอ้พวกนี้โง่แล้วอวดฉลาดอยู่ในตัวเอง แสดงความโง่ออกมาให้คนทั้งหลายเห็นว่าไอ้นี่โง่

ตามรอยพระบาท
สมเด็จพ่อของเรา

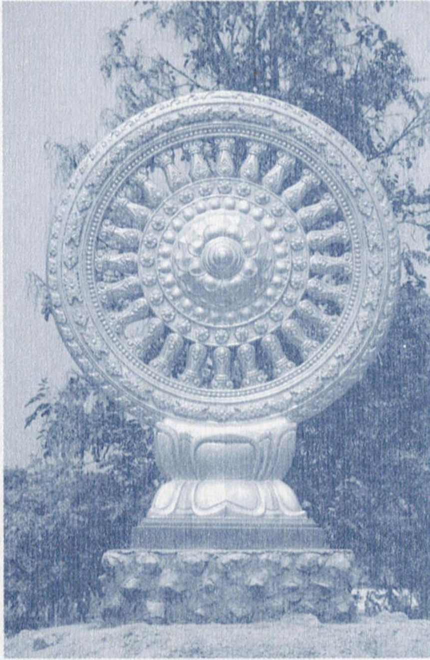
ฟังให้ดีนะลูก ฟังให้ดีนะหลานเอ๊ย เหมือนที่หลวงปู่พูดให้ฟังแล้วว่า ถ้าเราพิจารณาทุกข์ที่มันเกิดขึ้นในกาย เพราะความโง่เขลาของพวกเราทั้งหลายจึงก่อให้เกิดภพ ชาติ มีขันธ์ทั้ง ๕ เมื่อเราพิจารณาว่าขันธ์ทั้ง ๕ เป็นทุกข์ได้แล้ว ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย หน้าที่ที่เราจะต้องทำต่อไปคือ การเดินตามรอยพระบาทของสมเด็จพ่อของพวกเราทั้งหลาย เพราะสมเด็จพ่อของพวกเราทั้งหลายทรงประกอบไปด้วยพระเมตตาที่จะหาใครเปรียบเทียบในโลกนี้ไม่มีอีกแล้วนะลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย

พระองค์ทรงพยายามทำทุกวิถีทางเพื่อให้สรรพสัตว์ทั้งหลายรู้จักการเกิดเป็นทุกข์ แล้วพระองค์เมื่อเห็นทุกข์ในวัฏสงสารนี้แล้ว พระองค์พยายามเพียรด้วยพระองค์เองจนพระองค์ทรงค้นพบพระสัจธรรมที่ทำให้พวกเราทั้งหลายไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้กันอีกต่อไป

หลวงปู่สรวง

ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย ให้เราระลึกนึกถึงคุณของพระองค์ท่านให้เต็มเปี่ยม

ให้เต็มใจนะลูก เมื่อเราระลึกถึงคุณของพระองค์แล้ว เรา
ก็พยายามเดินตามทางที่พระองค์ทรงค้นพบ และทรงนำ
สิ่งเหล่านั้นมาสั่งสอน มาบอกกล่าวแก่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
เพื่อจะได้พ้นจากกองทุกข์ที่เราเผชิญ ที่เราเจอกันอยู่ขณะนี้

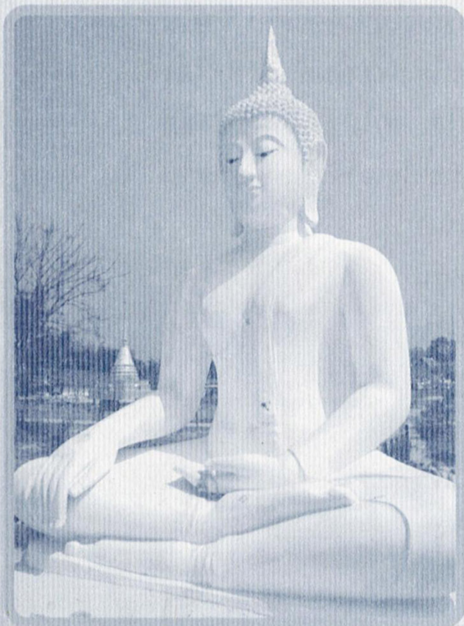
เบื้องต้นให้มีศีล

วิธีเดินทางตามที่พระองค์ทรงบอกกล่าวนั้น พระองค์ท่านให้เริ่มตั้งแต่ขั้นต้นก่อน เมื่อเราเห็นทุกข์ในกายแล้วเราก็พยายามสำรวมระวัง พยายามตั้งมั่นอยู่ในศีล อันมีศีล ๕ เป็นเบื้องต้น เรามาพิจารณาถึงศีล ๕ นะลูก ว่าศีลมันเป็นอย่างไร ลูกหลานทุกคนที่ได้ฟังหลวงปู่คิดว่าลูกหลานคงรู้จักว่าศีล ๕ มันมีอะไรบ้าง พระองค์ก็ทรงยกเรื่องศีลมาให้เรารักษาก่อน เมื่อเราเอาศีลเข้ามาไว้อยู่ในใจในกายแล้วก็ทำให้เรามีความสุขได้อย่างหนึ่ง เพราะเราไม่เผลอสติ ไม่ประมาทในเรื่องศีล เรารู้ว่าศีลดีอย่างไร ให้เราพิจารณาในหัวข้อแต่ละเรื่องในศีล ๕ เริ่มตั้งแต่เราไม่เบียดเบียนใคร เราไม่ลักทรัพย์ใคร เราไม่ประพฤติผิดในลูกเมียผัวผู้ใด เราไม่พูดโกหกหลอกลวง เราไม่ดื่มของมึนเมา แล้วลองเอาใจเอาจิตของลูกหลานทั้งหลาย ของเราทั้งหลายมาพิจารณาดูก่อนว่า ศีลที่หลวงปู่พูดเมื่อสักครู่นี้ ถ้าทุกคนในโลกนี้พยายามช่วยกันรักษาศีลให้มันเป็นพื้นให้มันเป็นฐานได้แล้ว คิดว่าถ้าพื้นฐานมั่นคงเสียแล้ว เหมือนเราจะสร้างตึกเหมือนเราจะสร้างบ้านช่องห้องหออะไรต่างๆ ก็แล้วแต่ เราก็ต้องมีฐานอันมั่นคง

และแข็งแกร่ง ถ้าฐานไม่มั่นคงไม่แข็งแกร่ง สักวันหนึ่งตัวตึกบ้านช่องห้องหออาจจะต้องพังทลายลงไปได้ง่ายๆ

พระองค์จึงทรงยกเรื่องศีลมาเป็นฐานให้พวกลูกหลานทั้งหลายได้รักษา ได้ประพฤติ ได้ปฏิบัติ พระองค์ไม่ได้บังคับลูกหลานทั้งหลาย พระองค์จึงแบ่งศีลออกเป็น ๔ ศีลด้วยกัน คือ ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ และถ้าในพุทธกาลนั้นก็มีอยู่ ๕ ศีล เพิ่มศีลของภิกษุณีที่มี ๓๑๑ ข้อ พระองค์ก็ทรงให้เราเลือกเอาว่าเราจะเอาฐานขั้นไหน จะเอาฐาน ๕ ฐาน ๘ ฐาน ๑๐ ฐาน ๒๒๗ พระองค์มีเอาไว้ให้เราได้เลือกอยู่ เลือกอาศัย เลือกปฏิบัติ อยู่ที่ว่าเราต้องการจะมีฐานขั้นไหน เมื่อเรารักษาศีลจนครบ จนสมบูรณ์แล้ว เราก็เหมือนมีฐานที่แข็งแรง

มีศีลแล้ว ต้องรู้จักให้ทาน

และขั้นต่อไปที่พระองค์ทรงให้เราทำคือ **เรื่องทาน** เพราะถ้าเราพิจารณาแล้ว ศีลลงทุนแค่กาย แค่ใจอย่างเดียว แต่ทานเราต้องลงกำลังทรัพย์ ซึ่งบางครั้งเราต้องหามาด้วยความเหนื่อย เราหามาด้วยความยาก พระองค์ว่า **ทานนี้บุคคลใดก็แล้วแต่ให้แล้ววัตถุ คือสิ่งของ คือข้าวของทั้งหลาย เราต้องถามว่า จุดมุ่งหมายของการให้ทานนั้นเพื่ออะไร**

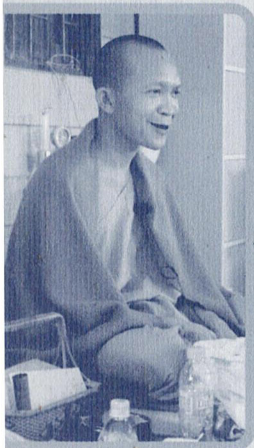
ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย **เราให้ทานนั้นเพื่อลดละจากความโลภ จากความตระหนี่ถี่เหนียว** อันนี้หลวงปู่คิดเองนะลูก ไม่ใช่ความคิดของพระพุทธเจ้า หลวงปู่คิดเองว่า พระพุทธเจ้าของเรานั้นท่านทรงนึกว่าอนาคตเบื้องหน้าหลังกึ่งพุทธกาลมาแล้ว บุคคลนั้นหรือบุคคลใดก็แล้วแต่ที่คิดจะสละทรัพย์ ในการที่ตัวเองหามาได้ด้วยความเหนื่อย ความยาก ความลำบากนั้น ที่จะสละหรือละจากความตระหนี่ถี่เหนียวนั้นเป็น

เรื่องยาก เพราะศีลชื่อว่าเป็นฐาน เป็นแค่การรักษากาย รักษาใจ ยังไม่ได้สละทรัพย์

บางครั้งลูกหลานทั้งหลายลองมองซิลูกว่าศีล ๕ ข้อ เรา ขาดตกบกพร่องในข้อหนึ่งข้อใดหรือเปล่า ในเมื่อเราแค่ใช้กำลังกายกับกำลังใจ ยังเป็นเรื่องยาก แล้วยิ่งเราจะมาให้ทานซึ่งเป็นทรัพย์ภายนอกของเรานั้น ที่เราพยายามขวนขวาย กว่าจะได้ทรัพย์นั้นมายิ่งเป็นเรื่องยากใหญ่ ที่อยู่ดีๆ เราจะเอาเงินเอาทอง เอาข้าวเอาของมาสละได้ พระองค์จึงว่าทานเป็นขั้นที่ ๒ ที่ลูกหลานทั้งหลายจะใช้ตัดตัวโลภได้ง่ายๆ

ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย หลวงปู่ดีใจว่าลูกหลานทุกคนนั้นได้ละแล้วจากความตระหนี่ ได้ตัดซึ่งความโลภ ได้ให้ทานเพื่อลดละความโลภภายในจิต ความโลภภายในใจ ได้สร้างทานให้เกิดเป็นกุศล คือ ความดีให้กับตัวเอง หลวงปู่เชื่อว่าการให้ทานนั้นย่อมเป็นบันไดอย่างน้อยก็สู่สวรรค์ ป้องกันทางไปอบายภูมิได้อย่างแน่นอน ถ้าเรามีทานเป็นกำลังแล้ว ทานก็เหมือนว่าเราระลึกนึกถึงว่าเราให้แล้วเรามีความสุขเกิดขึ้นในขณะที่เราให้ เมื่อเราให้ไปแล้วความสุขมันก็เกิดขึ้นแก่จิตแก่ใจของลูกหลานเอง ย่อมชื่อว่าเรากำลังก่อเสาขึ้นจากฐานที่มั่นคงและแข็งแรง

เมื่อเราให้ทานด้วยความเต็มใจ ต่อหลวงปู่เองก็ดี เพื่อเอามาสร้างถาวรวัตถุ หรือเอามาให้หลวงปู่ใช้เล่นๆ ตามอัธยาศัยหรือว่าลูกหลานทุกคนได้ให้ทานแก่คนจนคนยากทั้งหลาย หรือให้ทานแก่สัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย นั่นก็ชื่อว่าลูกหลานกำลังก่อเสาขึ้นจากฐานที่แข็งแรง คือ **ศีล** เมื่อเราให้ทานแล้ว ข้อต่อไปนั้นก็ให้รู้ว่าเราภาวนา

มีศีล มีทานแล้ว อย่าให้ขาดการภาวนา

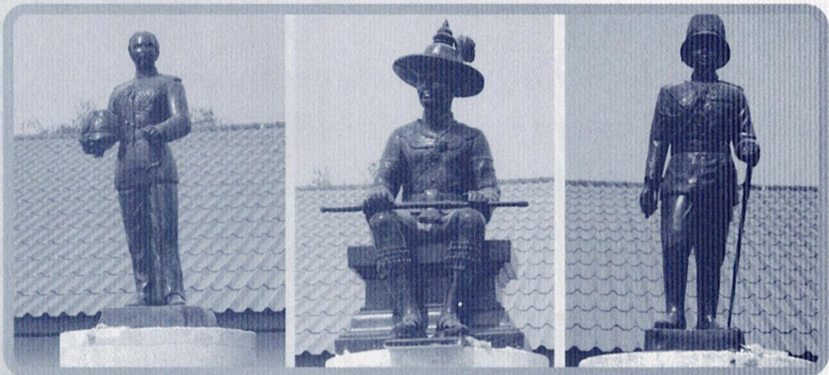
ภาวนาเพื่ออะไร?

ภาวนาก็เพื่อให้เกิดปัญญารู้แจ้งแทงตลอด การภาวนานั้น พระองค์จึงว่าเป็นขั้นที่ ๓ ที่คนเรานั้นจะรักษา จะประพฤติ จะปฏิบัติการภาวนาได้ เพราะภาวนาแปลว่า **ความเจริญ** เมื่อความเจริญนั้น ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ยเจริญในด้านใดหลวงปู่เชื่อว่าเจริญทั้งทางโลกและเจริญทั้งทางธรรม ถ้าเรามาพิจารณาแล้ว เพราะว่าภาวนานี้ก่อเกิดเป็นต้นกำเนิดทำให้เราเกิดปัญญา

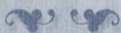
เราภาวนาไปเพื่ออะไร ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย เราภาวนาเพื่อให้รู้แจ้งในกองทุกข์ ในสังขาร ในสังสารวัฏนี้ เพื่อให้รู้แจ้งเห็นจริงในสัจธรรมที่มันตั้งอยู่ในโลกนี้ว่า แต่ละสิ่งแต่ละอย่างที่อุบัติบังเกิดขึ้นมาแล้ว มันมีความเสื่อมเป็นของธรรมดา มันมีเกิดแล้วมันก็มีดับในขณะเดียวกัน เพื่อให้เรารู้แจ้งเห็นจริงว่ารูปนามทั้งหลายมันเกิดขึ้น มันก็ดับไป ชีวิตของคนเราทั้งหลายนั้นลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จมแล้วก็วนเวียนอยู่ในทะเลใหญ่ ไม่รู้ว่ามันอยู่ทางไหน

เมื่อเราภาวนาจุดมุ่งหมายของเรานั้นก็เพื่อจะหนีออกจากกองทุกข์ทั้งหลาย ออกจากสิ่งที่คนโง่ทั้งหลายหลงว่าโลกนี้มีความสุข เราภาวนาเพื่อให้เกิดเป็นปัญญารู้แจ้งแทงตลอด ในหลักธรรมของสมเด็จพ่อของพวกเราทั้งหลาย เพื่อหาทางหลีกหนีจากการเวียนว่ายตายเกิด หาทางหลีกหนีจากอบายภูมิทั้ง ๔ หาทางหลีกหนีจากสวรรค์ จากพรหม จากมนุษย์ เพื่อเข้าสู่พระนิพพาน นั่นก็ชื่อว่ากำลังใจของลูกหลานทั้งหลายจะมีเท่าไรที่จะภาวนาเพื่อให้เกิดเป็นปัญญา เข้าสู่ความหลุดพ้นในวัฏสงสารนี้ เราทำมาก ภาวนามาก เราก็รู้มาก เมื่อรู้มากแล้วเรารู้อะไรให้เราพิจารณาในความรู้เหล่านั้นว่า เมื่อรู้แล้วเราจงพยายามรักษาความรู้ที่มันผุดขึ้นเป็นปัญญาในทางที่ดีสืบเนื่องต่อไปจนกว่าขันธ์ทั้ง ๕ นี้มันจะแตกทำลายไปในที่สุด

ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จุดมุ่งหมายของ **ศีล ทาน ภาวนา** ก็เพื่อทำให้มีฐานที่แข็งแรง เมื่อเราตั้งเสาขึ้นมาแล้ว เราก็ต้องมีผนังภาวนาเปรียบประดุจหนึ่งว่าเป็นผนังที่จะเป็นเครื่องป้องกันลม

ต่างๆ ถ้าเปรียบเทียบทางธรรมแล้วก็เป็นเครื่องป้องกันเพื่อไม่ให้ตัวเองเผลอจิตเผลอใจเผลอกายไปกับสิ่งกิเลสชั่วมัวหมองทั้งหลาย เพราะว่าภาวนาทำให้เกิดเป็นปัญญารู้เท่าทันในแต่ละสิ่งในแต่ละอย่าง ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จงหมั่น จงขยัน จงพยายามมีฐานที่แข็งแกร่งนะลูก แล้วก็มีเสาอันมั่นคงนะลูก แล้วก็มีผนังที่แข็งแกร่งนะลูก เราจะได้ไม่ต้องมาทุกข์มาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสารนี้กันอีกต่อไป

หลวงปู่ก็ขออนุโมทนาสาธุการกับลูกหลานทุกคนที่ได้ฟังเสียงหลวงปู่พูดให้ฟังหรือบางคนอาจจะได้อ่านจากหนังสือ หลวงปู่ยินดีแล้วก็ดีใจถ้าลูกหลานทุกคนฟังแล้วเข้าใจ ถ้าลูกหลานทุกคนอ่านแล้วเข้าใจ หลวงปู่ดีใจอย่างยิ่งว่าลูกหลานหลวงปู่นี้มีฐาน มีเสา มีผนังที่แข็งแกร่ง หลวงปู่ขอเอาปัญญาของลูกหลานและของหลวงปู่เป็นหลังคาเพื่อคุ้มครองป้องกันเสา ผนัง ฐานให้มั่นคงถาวรต่อไปนะลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย

ขันธ์ ๕

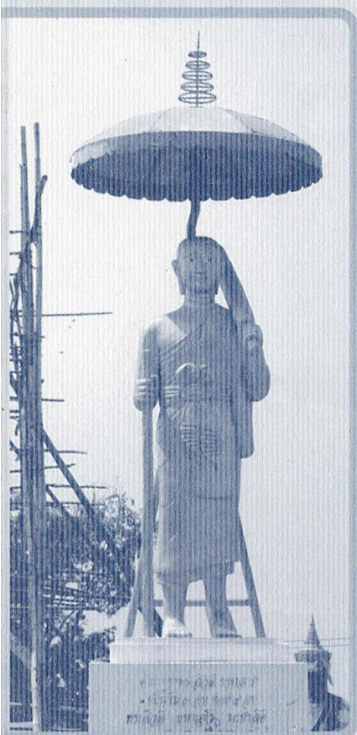
ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย บางสิ่งบางอย่างนะลูก คนเราเกิดมามีชีวิต มีความคิด มีความรู้ แต่บางคนนะลูกยังไม่เข้าใจและยังไม่รู้จักว่า

ขันธ์ ๕ คืออะไร

ขันธ์ ๕ เป็นทุกข์ได้อย่างไร

ขันธ์ ๕ ประกอบด้วยอะไร

ขันธ์ ๕ นั้นประกอบไปด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

รูป คือ ร่างกายที่เรายึดว่าเป็นตัวเป็นตนของเรา หรือจะพูดให้เข้าใจว่า รูป คือ สิ่งที่มองเห็นและสัมผัสได้ เมื่อมันเกิดขึ้น มันก็ต้องแปรเปลี่ยน แล้วก็ดับไป นี่แหละร่างกายเราคือมหาภูติใหญ่ คือ รูป อันรูปนี้ที่มันตั้งอยู่นั้น ที่ประกอบด้วยขันธ์ทั้ง ๕ เมื่อเรารู้ว่ารูปคือ ร่างกายแล้ว เราจะไปรู้ได้อีก ๔ อย่าง คือเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราจะรู้ได้อย่างไร รูปที่มันก่อให้เกิดเวทนา

เวทนา คือ ความรู้สึกสุข ทุกข์ ไม่สุข ไม่ทุกข์ เมื่อมันเกิดอาการเจ็บปวดมันรู้ในสิ่งเหล่านั้น ที่มันอยู่ในกาย เรียกว่า เวทนา

สัญญา คือ ความจำที่เราคิดว่าอะไรหนอเดี๋ยวทำไมจำได้ เดี๋ยวหลงๆ ลืมๆ เดี๋ยวก็จำได้ อันนั้นเขาเรียกว่า สัญญา คือ ความจำ

สังขาร คือ การปรุงแต่งของจิต การปรุงแต่งของจิตนั้น สังขารปรุงแต่งเกิดขึ้นเพราะอะไร เพราะวิญญาณ

วิญญาณ คือ ตัวรู้หรือตัวรับอารมณ์ในสิ่งต่างๆ

อย่างเช่น ตามันมองเห็น มันก็เกิดรู้ เมื่อรู้แล้วสังขารก็ปรุงแต่ง เมื่อสังขารปรุงแต่ง สัญญาคือจำได้ว่าภาพที่เห็นสวยหรือไม่สวย เวทนาก็รู้สึกชอบไม่ชอบ ส่วนกายนั้นตั้งอยู่เพียงแต่ว่าทำหน้าที่รับ คือ เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ให้เกิดไปตาม ๔ สิ่งเหล่านี้ที่รูปตั้งอยู่ คือร่างกาย ซึ่งบางคนนั้นอาจจะเข้าใจขันธ์ ๕ แต่บางคนก็อาจจะยังไม่เข้าใจเรื่องขันธ์ ๕ ว่าขันธ์ ๕ คืออะไร

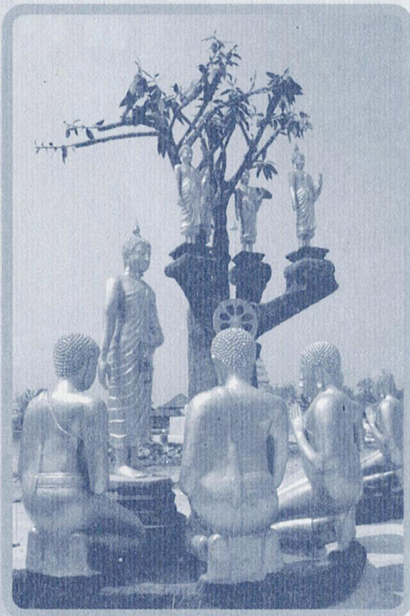

ให้เราพิจารณาว่าสิ่งที่หลวงปู่พูดให้ฟังเมื่อสักครู่นี้ มันคืออะไรกันแน่ แล้วมันมีจริงไหมในร่างกายเรานี้ ถ้าเราทำความรู้พร้อมให้เกิดขึ้นโดยใช้ใจพิจารณาดูรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เราก็จะรู้ว่า อ๋อ! ในร่างกายเรานี้ขันธ์ทั้ง ๕ ที่คนเขาเรียกกันว่า ขันธ์ ๕ บางทีเรายังไม่รู้ว่าขันธ์ ๕ รู้แต่ว่าตามหนังสือตามบาลีที่เขาแปล แต่บางครั้งเรายังไม่เข้าใจ

เราต้องทำความเข้าใจ คือ ศึกษา ที่ว่าศึกษานั้นก็คือ **การใช้ใจพิจารณาขันธ์ ๕ ให้มันรู้ด้วยใจ ด้วยสติ ด้วยจิตของตัวเอง**

เมื่อรู้ด้วยจิตแล้วก็พิจารณาให้สิ่งเหล่านั้นดับ พอทุกสิ่งทุกอย่างดับหมดแล้วมันก็เป็น **อนัตตา** เพราะหาตัวตนไม่ได้ มันมีเพียงใจดวงเดียวเท่านั้น บางคนกลัว เพราะบางคนปฏิบัติแล้วนั้นจะรู้สึกว่าร่างกายหาย เหมือนไม่มีร่างไม่มีกายตั้งอยู่ หรือบางคนรู้สึกว่าไม่หายใจเข้า ไม่หายใจออกเลยเกิดความกลัวขึ้นมา แต่พอดูไปเรื่อยๆ แล้วนี่ สิ่งเหล่านั้นเมื่อมันดับมันก็จะมีเพียงจิต คือ ตัวเราแท้ๆ ตั้งอยู่โดยไม่มีกายนี้ตั้งอยู่

เพราะฉะนั้นแล้วลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จงพิจารณาในขันธ์ ๕ เหล่านี้ว่า เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป คืออะไร ลองคิดเอาเองนะลูก นั่งดูไปเรื่อยๆ พิจารณาดูไปเรื่อยๆ แล้วก็ดับให้ได้นะลูก

เรามานั่งปฏิบัติกันเพื่ออะไร

ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย บัดนี้ลูกหลานทั้งหลายได้ประพฤติ ได้ปฏิบัติ ได้ฟังธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่ของหลวงปู่นะลูก เบื้องต้นก็ **ปลูกศรัทธา** ให้มันเกิดขึ้นก่อน คือ **ความเชื่อ ความเลื่อมใส** ใครที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมวินัยให้เจริญในจิตในใจของตัวเราเองแล้ว ก็จะได้เจริญในธรรมะคำสอนของพระพุทธเจ้า เพื่อให้บุญกุศลทั้งหลายมันเกิดมรรคเกิดผลเกิดขึ้นให้กับจิตกับใจในตอนต้นของเราเสียก่อน

ฉะนั้น สิ่งที่เรามุ่งหวังแล้วนั้น ก็จงตั้งใจนะลูก ประพฤติปฏิบัติศีลธรรมในคำสอนของพระพุทธเจ้าเราให้บริสุทธิ์อย่าให้ด่างพร้อย อย่าให้เศร้าหมอง อย่าให้ขาดวรรคขาดตอน การเจริญธรรมนั้นต้องมุ่งอยู่ทุกขณะจิต หรือพยายามทั้งวันทั้งคืนมันจึงจะเป็นไป ถ้าเวลาใดจึงกระทำนั่นแหละเวลาหนึ่งทำอย่างหนึ่ง อีกเวลาหนึ่งทำอีกอย่างหนึ่ง ไม่ต่อเนื่องเหมือนลูกโซ่ การกระทำความเพียรนั้นยากที่จะเป็นไปได้

มาพิจารณากาย กันเถอะ

การที่จะนำจิตเข้าไปสู่ความสงบนั้น ต้องทำความเพียรให้ต่อเนื่องเหมือนลูกโซ่ไม่ขาดสาย เดินเจริญธรรมก็ดี ยืนเจริญธรรมก็ดี นั่งเจริญธรรมก็ดี นอนเจริญธรรมก็ดี ให้เราพิจารณาธรรมะในร่างกายกับใจเรานี้ ว่ากายกับจิตมันอยู่ด้วยกัน กายกับจิตมันอยู่คู่กันอยู่ เดินก็ให้พิจารณากาย นั่งก็ให้พิจารณากาย นอนก็ให้พิจารณากาย เห็นว่ากายก็สักแต่ว่ากายหนอ ไม่ใช่สักบุคคลตัวตนเราเขา

มันเป็นอย่างไรจึงคิดว่านั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา ไม่ใช่เพราะอะไร ลูกเอ๊ยให้เราพิจารณาว่าเป็นเพราะมันแก่ ไม่ใช่เพราะมันเจ็บ ไม่ใช่เพราะมันตายวิปริตแปรผันอยู่เป็นนิจ ประเดี๋ยวเดียวก็ต้องนำของที่ไม่ดีมาให้ อันไม่น่าพึงปรารถนาของจิตของใจนั่นแหละ

ให้เราพิจารณาอยู่เป็นนิจว่ากายนี้หนอเป็นภาระหนัก หนักเพราะทุกข์ เพราะแก่ เพราะเจ็บ

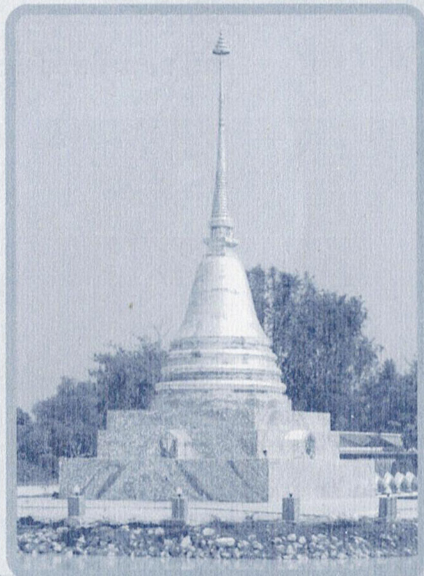
เพราะตาย ซ้ำๆ ซากๆ อยู่อย่างนี้ตลอดเวลา เราท่องเที่ยวเกิดดับในภพชาติน้อยใหญ่ ก็ได้แก่ภาระหนัก คืออะไร ก็คือกายนี่แหละหนัก เพราะว่ามีความเกิด แก่ เจ็บ ตาย หนักเพราะโรคภัยไข้เจ็บนานาชนิด เข้าทับถมเข้าครอบงำ ให้หนักหน่วงถ่วงหัวใจ ให้เป็นทุกข์อยู่อย่างนั้นตลอดเวลา

ใจคือเรา เราคือใจ แล้วก็ให้เราพยายามชำระใจ

เอาอะไรล่ะมาชำระ

ให้เอาสติกับปัญญานะลูกมาชำระ ชำระใจไม่ให้ใจนั้นประมาท ไม่ให้ใจนั้นมันยึดมั่นถือมั่นจนเลยขอบเลยเขต ให้ยึดแต่เพียงว่ากายนี้นั้นเป็นสัมภาระ เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยชั่วคราว ไม่นานหนอเรากับกายนี้ต้องจากกันไป เพราะแก่ แล้วก็เจ็บ แล้วก็ตาย มันรอคอยสังหารเราอยู่ข้างหน้า

ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย ทุกคนที่เราเคยประสบพบปะมาแล้ว ไม่ว่า ๔๐-๕๐-๖๐-๗๐-๘๐ มันก็สังหาร ความตายเป็นเรื่องที่แน่นอน มันเป็นเครื่องสังหารอยู่เป็นระยะๆ เรื่องความวิบัติของธาตุขันธ์ของตัวเราเอง มันไม่เป็นปกติแน่นอน ดังที่ใจเราปรารถนา ของใครของมัน แต่เมื่อร่างกายของเราอำนวยผลให้เป็นสุขอยู่ก็อย่าประมาท

ชำระจิตใจให้ผ่องใส

จงรีบเร่งชำระใจให้ผ่องใส ให้เราระลึกถึงคุณ แล้วน้อมเอาคุณพระพุทธเจ้า คุณพระธรรมเจ้า คุณพระสงฆ์เจ้า มาฝังไว้ในจิตฝังไว้ในใจของพวกเรา แล้วน้อมเอาศีล สมาธิ ปัญญามาชำระล้าง มาปอกลอกสิ่งที่เป็นเครื่องมัวหมอง คือ โลภ โกรธ หลง สิ่งชั่วช้าลามกให้มันออกจากจิตจากใจของเราให้เป็นขั้นๆ ประหารด้วยการเจริญความสงบ ประหารด้วยปัญญา ข่มขู่ชำระล้างอยู่ให้เป็นนิจศีล เรื่องความมัวหมองนั้นก็พลอยที่จะอ่อนตัว หรือว่าสงบไป มันไม่มาทำเข็ญเวรร้ายให้จนเกินขอบเขต นั่นแหละลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จงชำระอยู่เป็นนิจศีล

พยายามที่จะชำระใจให้ผ่องใส แล้วให้เรามาน้อมพิจารณาดูกายอีกว่า กายไม่ได้อยู่ใต้อำนาจบังคับของใจ คำว่าไม่ได้อยู่ในอำนาจบังคับของใจนั้นหมายความว่า ของใครก็ของมัน จะเป็นผู้ดี มีหน้ามีตา หรือทุกข์จนเป็นคนข้นแค้นแสนกันดาร แต่แล้วเจ้ากายนี้นั้นก็ฝืนธรรมดาอยู่เป็นนิจ ไม่ได้ตั้งใจหมายทั้งหมดโลกคือหมู่สัตว์ผิดหวังกันอยู่เสมอ

ต่อแต่นี้ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย เราต้องเจริญสมณธรรม เดินเจริญในธรรมะของพระพุทธเจ้า ให้เราหายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ ยืน เดิน นั่ง นอน ให้เรารู้อยู่เสมอ อย่างนี้เขาเรียกว่าเป็นการฝึกจิตให้มีสติ ให้มีปัญญา ให้จิตฉลาดอยู่กับธรรมอันเอก คือ คุณพระพุทโธ คุณพระธัมโม คุณพระสังโฆ ให้จิตมันฉลาด ให้จิตมันอาจหาญร่าเริงบันเทิง แล้วเราก็น้อมเอาธรรมของปราชญ์ผู้ดีเลิศทั้งหลายมาเป็นเครื่องชำระล้างจิตใจ คือ ศีล สมาธิ ปัญญา แล้วเราก็เจริญในพระกรรมฐาน รู้อยู่ที่เดิน ยืน นั่ง นอน ตลอดเวลา

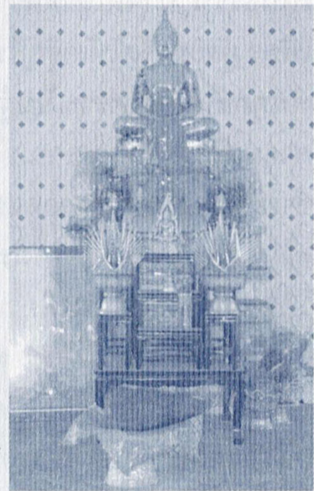
เรามานั่งปฏิบัติเพื่ออะไร มานั่งปฏิบัติเพื่อชำระล้างฝึกจิตฝึกใจของเราให้รู้จักคุณพุทธ คุณโธ ให้อ่อนละเอียดเข้าไปเสมอถี่ยิบเข้าทุกขณะ อยู่ด้วยความเพียรเหมือนกับที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า **วิริเยนะ ทุกขมุจเจติ ผู้จะรู้ธรรมเห็นธรรม นำจิตเข้าสู่ความสงบได้ก็เพราะเป็นผู้มีความเพียร ผู้จะยังจิตให้เจริญในมรรคในผลพ้นทุกข์ได้นั้น เพราะเป็นผู้มีความเพียร** ความเพียรลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย เป็นเครื่องชำระล้าง เป็นเครื่องถอดถอนเหล่ากิเลสออกจากดวงจิตดวงใจของเราได้นะลูก

นอกจากความเพียรแล้ว ไม่มีอันอื่นที่จะสามารถทำให้เราอดทนต่อทุกสิ่งทุกอย่างได้ ผู้มีความอดทนเป็นตบะ เป็นเครื่องแผดเผาเสียซึ่งกิเลสทั้งหลาย และนำความขี้เกียจขี้คร้าน ความเสียอกเสียใจ

น้อยเนื้อต่ำใจนั้น เราพยายามให้มันนำออกจากดวงจิตดวงใจของเราให้ได้ นำแต่สิ่งที่ดีเข้ามาในจิตในใจของเรา ทั้งความเพียรและความอดทนนี้มันเป็นตบะแผดเผาเสียซึ่งความชั่วช้าลามกทั้งหลายให้ออกจากดวงจิตดวงใจของเราได้นะลูก เพื่อจะนำแต่ของที่ดีเข้ามาฝังไว้ในจิตในใจของเรา คือน้อมเอาบุญกุศลอันจะเกิดเป็นมรรคเป็นผลเป็น **ธรรมวิเศษ** เกิดขึ้นกับเรา ตอนแรกก็เจริญขั้นเหตุเสียก่อน เมื่อเจริญขั้นเหตุสมบูรณ์แล้ว มันก็จะเรียงลำดับของมรรคของผล มรรคกับผลมันอยู่ด้วยกันนะลูก

การเจริญมรรค

เมื่อเจริญมรรคแก่กล้าแล้ว บารมีของมรรคนี้ หรือ อินทรีย์มรรค อินทรีย์ ๕ คือศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา เป็นเครื่องส่งเข้าสู่จิต เข้าสู่ความสงบได้

ศรัทธา คือ ความเชื่อมั่น

วิริยะ คือ ความเพียร

สติ คือ ความรู้

สมาธิ คือ ความตั้งใจมั่น

ปัญญา คือ ความแจ่มแจ้ง

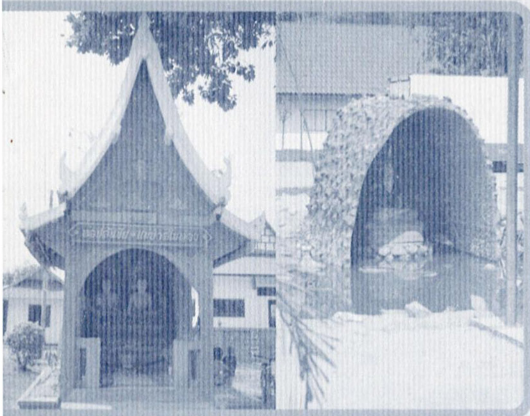
ถ้าเราน้อมนำสิ่งทั้ง ๕ นี้ เป็นเครื่องส่งเข้าสู่จิตเข้าสู่ใจ เราก็จะได้พบกับความสงบได้นะลูก **บารมีมรรค** นั้น ถ้าจะแปลง่ายๆ อีกอย่างหนึ่งก็คือ บุญกุศลที่เราสะสมให้มันเกิดมีขึ้นกับจิตกับใจของเราทุกวันทุกคืนไม่ว่างเว้น เมื่อเราเจริญอยู่เป็นนิจศีลแล้ว ไม่เลิกละ มีอารมณ์กิเลสอะไรที่มันเข้ามา เราก็ไม่สนใจในอารมณ์กิเลสเหล่านั้น เราพยายามที่จะบำเพ็ญบารมีของเราตลอดเวลา เราก็จะสมดังใจหมายที่เราเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ มีความมุ่งมั่นหมายใจว่าจะสะสมมรรคและบุญให้เกิดมีขึ้นในตน เมื่อมันเลี้ยงลำต้นใหญ่โตมโหฬารแล้วนี่ มรรคนั้นจะรวบรวมกำลังเข้าเป็นเครื่องส่งจิตเข้าสู่ความสงบ เกิดเป็น **ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ** และ **อัปปนาสมาธิ** อันนั้นเป็นผลเกิดขึ้นจากเหตุ เหตุคือการเจริญมรรค

อย่างที่พูดตั้งแต่ตอนต้นแล้ว เมื่อลมถึงฐานนั้นแล้วอะไรเกิดขึ้น นิมิตหรืออะไรเกิดขึ้นก็แล้วแต่ เราก็จะได้สิ่งที่เป็นนานาชนิดหลายอย่างหลายประการ นั่งอยู่ก็เวียนซ้ายเวียนขวาอย่างนั้นก็มี นอกจากนั้นก็มีนิมิตผ่านมาหลายอย่างหลายประเภท หลายประเด็น เราก็มาพิจารณาสิ่งที่เกิดขึ้นว่า นิมิตทั้งหลายเหล่านั้นไม่ใช่มาจากที่อื่น มันออกไปจากดวงจิตดวงใจจากกายของเรานี่แหละ เพราะเกิดขึ้นจากการเจริญมรรคที่นี้เมื่อเราพิจารณาไม่ตกลง ไม่แจ้งชัดในนิมิตนั้นแล้ว เราก็กำหนดถามพระธรรมผู้รู้

พระธรรมลูกเอ๊ยคืออะไร

ก็คือใจเรานี่แหละเป็นผู้ไม่ตาย ท่องเที่ยว เกิด ดับ ในภพชาติน้อยใหญ่นับไม่ถ้วน

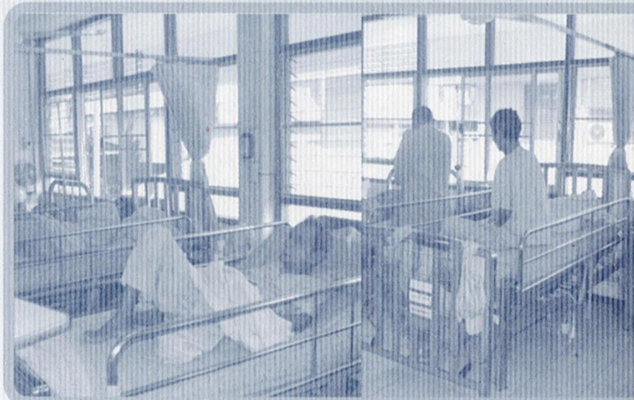
แล้วนี่คืออะไร ถามเขาเขาก็จะพูดขึ้นมาให้เราฟังนี่คือสมบัติ คือปัจจัยของเรา หรือของคนอื่นที่เสวยมาแล้วแต่ภพชาติปางก่อน เมื่อเห็นเป็นเช่นนั้น เราก็จะได้สังเวชสลดใจจนน้ำตาไหล เพราะเราหนอเป็นเหตุ ท่องเที่ยว เกิด ดับ ภพน้อยภพใหญ่ ไม่ใช่ชาติเดียวภพเดียว หลายชาติ หลายตระกูล หรืออาจเคยเกิดเป็นทั้งสัตว์เดรัจฉานหลายๆ ชนิดด้วยกันเช่นนี้ตลอดเวลา

ทุกชีวิต ล้วนเป็นอนิจจัง

เมื่อเห็นเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็ให้เราน้อมจิตน้อมใจของเราลงสู่อนิจจัง ภพชาติสังขารทุกประเภทเกิดขึ้นแล้วตั้งอยู่ดับไปไม่เที่ยง แปรปรวน เปลี่ยนแปลงอยู่อย่างนี้เสมอ ทุกขัง เป็นทุกข์ลำบากกายจิต มันวิปริตแปรผันประเดี๋ยวเดียวก็วิบัติฉิบหายไปเสียแล้ว ย่อยยับทับถมทับแผ่นดิน เท่านี้หรือคือความทุกข์ อนัตตาเกิดที่ใครๆ จะมุ่งมาดปรารถนาได้ตามใจหมายได้ ไม่มีทั้งนั้น ผิดหวังเสมอ

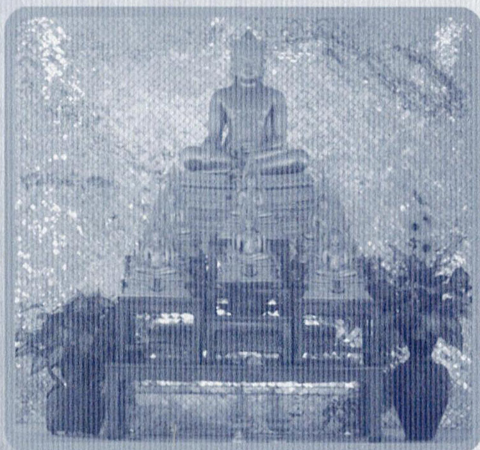
เพราะเกิดเป็นคนไม่มีอะไรสมหวังตลอด เมื่อไม่สมหวังแล้ว มันผิดพลาดไปก็เกิดความไม่เที่ยงเป็นทุกข์ไม่ใช่ตัวตนเกิดขึ้นมา เมื่อเราพิจารณาเห็นเป็นเช่นนั้น จิตของเราก็จะเกิดความสังเวชสลดใจจนน้ำตาไหล นี่แหละใจนั้นจะได้ไม่หวั่นไหว ไม่กระเสือกกระสนดิ้นรนหาทางออกจากวัฏทุกข์อันเกิดดับ ไม่มีขอบเขตเป้าหมายปลายทาง ท่องเที่ยว เกิดดับเหมือนพระอาทิตย์วันนี้

ก็จวนที่จะอัสดงดับไปแล้ว บ่ายโมงแล้วไม่นานก็บ่ายสี่ห้าหก โมง เดี๋ยวพระอาทิตย์ก็ตกดับไปเท่านั้นแหละ

ความมืดทั้งหลายมันก็เกิดขึ้น ก็เรียกว่าพระอาทิตย์ตก แล้ว ตายแล้วสังขารร่างกายก็ฉันนั้น ภพชาติที่ท่องเที่ยวเกิด ดับมากภพหลายชาติ หลายภพก็เป็นเฉกเช่นเดียวกัน มีเกิด ขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เท่านั้น

เมื่อจิตลงถึงฐานเห็นจริงแจ้งชัดอย่างนั้น จิตจะได้เบื่อ หน่ายในภพ ในชาติ ในสังขาร ถ้าเราเพ่งภายนอกภพชาติ ปางก่อนแจ้งชัดอย่างนั้น มันต้องแจ้งภพแจ้งชาติปางก่อน บุพเพนั้นเป็นมาอย่างไร แจ้งชัดนั้นเสียก่อน มันจึงจะถึงจิตถึง ใจ จะเห็นแจ้งอย่างนั้น จิตต้องรวบรวมสู่ขณิกอุปจาระเสียก่อน ด้วยการเจริญมรรค เดิน ยืน นั่ง นอน อดนอนก่อนอาหาร เร่งรัดชำระล้างกายกับจิตให้แจ้งชัดอยู่เสมอ เมื่อถึงสภาพ สภาวะนั้นแล้ว พระธรรมก็จะบันดาลนิมิตพบท่าสังขาร แตกดับ ย่อยยับ ดับไป เน่าเหม็นเต็มพื้นแผ่นดิน อยู่กระจัดกระจายเรี่ยราย หาที่จะคณานับไม่จบสิ้น

เมื่อเห็นเป็นเช่นนั้น ใจนั้นจะวิตกวิจารณ์ใจ และ จะได้ใคร่ครวญคิดพินิจหา เหตุหาผลต้นปลายของภพ ชาติสังขารเป็นมาอย่างไร เป็นมาจากเกิด เกิดแล้ว

แก่ แก่แล้วต้องเจ็บ เจ็บแล้วต้องตาย เท่านั้นแหละลูกเอ๊ย หลานเอ๊ย

ไม่มีสังขารใดในภพชาติใดก็แล้วแต่ที่จะเป็นไปได้ดังใจปรารถนา แป๊บเดียวมันก็หาย เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเท่านั้น ไม่มีอะไรมากมายหรอกนะลูกที่จะเป็นของมีสาระเป็นแก่นเป็นสาร เมื่อเห็นเป็นสภาพเช่นนั้นแล้วก็หมดวิธีการที่จะแก้ไข จะแก้ไขทางใดเล่าลูกเอ๊ย จะไปสวรรค์ จะไปพรหมโลกก็แก้ไม่ได้ ไปพักผ่อนเปรียบเหมือนว่าเราไปพักผ่อนหายร้อนชั่วคราว ไม่ว่าเราจะไปเกิดเป็นเทพ เป็นเทวดา เป็นพรหม เป็นเศรษฐี เป็นกษัตริย์ เป็นพระมหาจักรพรรดิ เป็นอินทร์ เป็นพรหม ด้วยความนิยมชมชอบ เราจะแก้ไขดวงจิตออกจากสมบัติอันวิปริตแปรผันไม่ได้ จะเป็นอะไรก็แก้ไม่ได้ทั้งนั้น เป็นพ่อค้าก็แก้ไม่ได้ ชาวไร่ ชาวนาก็แก้ไม่ได้

เป็นนักบวช ถ้าบวชมาแล้วไม่เจริญในสมณธรรม มีแต่ศึกษาเล่าเรียนก็ไม่มีทางจะแก้ไขได้ มีแต่ผูกมัดรัดรึงตรึงตราให้หนักแน่นเข้าทุกวัน มืดหนาไปด้วยอวิชชากิเลสทั้งหลายที่มันทับเข้ามาอีก คือ ความรู้นั้นนักบวชบวชแล้วต้องเจริญในสมณธรรม

นักปฏิบัติ ต้องหาทางออกจาก โลกสงสาร

นักปฏิบัติก็เฉกเช่นเดียวกัน เมื่อเดิน ยืน นั่ง นอน ให้เราพิจารณาธาตุขันธ์น้อมลงสู่พระไตรลักษณ์ แล้วก็เจริญมรรคอยู่เป็นนิจ จนจิตรวมสู่ภวังค์ภพอันแน่นแฟ้น ขยับจนถึงอุปจารสมณธรรม เมื่อถึงอุปจารสมณธรรมแล้ว เมื่อมันเห็นชัดแจ้งเห็นจริงทุกประเภท เห็นภพ เห็นชาติ เห็นสังขารปางก่อนแล้ว อนาคตและปัจจุบันรวมกันเข้าเป็นอย่างนั้นแล้ว จิตนั้นจึงจะพิจารณาหาทางออกจากโลกจากสงสาร

อะไรหนอเป็นเหตุเป็นปัจจัย **ตัณหา** เป็นตัวเหตุ **กามตัณหา** คือความใคร่ในกิเลสกาม อย่างเช่น วัตถุกามเป็นต้น **ภวตัณหา** ได้นี่แล้วอยากได้โน่น ได้หนึ่งจะเอาสองได้สองจะเอาสาม ได้สามจะเอาสี่ ใจพลอยยินดีอยู่เป็นนิจถึงใจจะขาด ธาตุจะดับ ก็มีแต่ความห่วงใยในกิเลส คือความอาลัยอาวรณ์ในตัวตัณหาเหล่านั้น

วิภวตัณหา ได้มาแล้วไม่อยากให้มันแปรผันเปลี่ยนแปลงไปเป็นอย่างอื่น อยากให้คงที่ตามใจหมาย ๒๐ ปี ๓๐ ปีเท่านั้น ล่วงเลยไปกว่านั้นไม่อยากให้มี อยากให้มั่นคงถาวร

ตามใจหมาย คือ ความไม่ทะยานอยาก ความไม่อยากจน ความไม่อยากเป็นโรค ความไม่อยากเจ็บไข้ได้ป่วย นี่เป็น วิภวตัณหา

ตัณหา เป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ตัณหานั้นเป็นเหตุเรียกว่า เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นผล

นิโรธ แปลว่า **ดับทุกข์** คือดับตัณหา สละทิ้งซึ่งตัณหา สละคืน ส่งคืน ปล่อยวางเสียซึ่งตัณหา ไม่ห่วงใยอาลัยใน ตัณหา

เราก็จะได้อย่างนี้ มันก็ต้องเจริญทำความเพียรให้จิตได้ รวบรวมสู่ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ ได้เสียก่อนมันจึงจะถอน ตัณหาได้ หรือหยั่งลึกเข้าถึงอัปปนาสมาธิได้แล้ว ให้เราถอน ขึ้นให้มาอยู่ระหว่างอุปจารสมาธิและขณิกสมาธิ ทั้ง ๓ สมาธิ นี้เป็นกำลังใหญ่อันกล้าหาญชาญชัยเหมือนเป็นดาบเพชร **ศีล สมาธิ ปัญญา** เป็นดาบเพชร สมถะวิปัสสนาเป็นดาบเพชร

นี่เป็นเครื่องที่จะแก้เหล่าตัณหาทั้งหลายให้มันออก จากดวงใจได้ เมื่อแก้ตัณหาทั้งหลายออกจากดวงใจได้แล้ว ก็หมดทุกข์ ก็หมดโทษ เหมือนกับที่พระองค์ทรงตรัสว่า **สมูรํ ตณฺหํ อปฺภุยฺยห** คือ **การรื้อถอนตัณหาให้มันขาด จากใจ แล้วใจถึงวิมุตติ คือ ความหลุดพ้น เพราะดาบเพชร ที่มันสับมันฟันให้แหลกละเอียด ทำลายแก้ออกหมด จิต นั้นหลุดพ้นจากตัณหา คือเครื่องร้อยรัด ก็เห็นชอบทางที่ จะไปแล้ว**

อยากไปไหมเล่าดินแดนแห่งนิพพาน

ไปไหนเล่า ไม่ไป ไม่มา ไม่อยู่ ไม่ขึ้น ไม่ลง นั่นแหละจึงจะให้นามว่าผู้หมดตัณหา หมดเครื่องร้อยรัด หมดเครื่องผูกมัด คือกิเลสทั้งหลาย ถ้าเราจะอุปมาอุปไมยก็เหมือนนักโทษทั้งหลายที่ถูกจองจำในเรือนจำ หมดเขตอำนาจอาชญาแล้วเขาก็ปล่อยไปสู่บ้าน นักโทษนั้นก็หมดภาระหนัก ไม่คืนมาสู่เรือนจำอีก เพราะเห็นว่ามันเป็นสิ่งที่รกรุงรังเป็นภาระหนัก อันนี้ฉันใดก็ฉันนั้น ใจของนักปฏิบัติทั้งหลาย หรือใจของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เมื่อแก้ตัณหาออกจากใจได้แล้ว ฉันใดก็ฉันนั้น ก็จะเป็นผู้หมดความอยากแล้ว จะให้นามว่าอย่างไรเล่า ให้นามว่า พระนิพพาน

พระนิพพาน แปลว่า สถานยอดเยี่ยมไม่มีสถานที่ใดที่จะเสมอเหมือน เป็นสมบัติอันเลิศ เป็นสมบัติอันประเสริฐของพระพุทธศาสนา ไม่มีศาสนาใดที่จะได้นิพพานเหมือนพระพุทธเจ้า เรียกว่าศาสนาพุทธของเรานะลูก มีแต่ศาสนาพุทธเท่านั้นแหละจะได้เข้าสู่พระนิพพาน ข้ามโอฆะสงสารทั้งหลายเหล่านี้ไปได้ง่ายๆ นะลูกหลานทั้งหลาย

โอฆะ คำว่า "โอฆะ" นั้นก็คือ ห้วงน้ำทั้ง ๔ นี้ ที่มันท่วมทับจิตใจของโลก คือหมู่สัตว์ทั้งหลายให้จมอยู่ ผู้ที่จะข้ามภพ

ไปได้นั้นก็คือ ผู้ที่เป็นนักปฏิบัติ ผู้ที่เคร่งครัดในคำสอนขององค์สมเด็จพระบรมครูเท่านั้น เพราะศาสนาเป็นที่สมบูรณ์พูนสุขไปด้วยสมบัติ คือ อริยะทรัพย์ที่มีเหตุมีผล คือ ศีล สมาธิ ปัญญา เมื่อเราพิจารณาแล้ว ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย เราพยายามตัดเหตุอันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ให้ได้นะลูก อย่าให้กิเลสทั้งหลายมันเข้ามาครอบงำในจิตในใจของเรา พยายามละสังโยชน์ทั้ง ๑๐ กิเลสที่เราเรียกว่า **กิเลส** หรือ **สังโยชน์ทั้ง ๑๐** นั้น ได้แก่

๑. สักกายทิฏฐิ	๖. รูปราคะ
๒. วิจิกิจฉา	๗. อรูปราคะ
๓. สีลัพพตปรามาส	๘. มานะ
๔. กามราคะทั้งหลาย	๙. อุทธัจจะ
๕. ปฏิฆะ (พยาบาท)	๑๐.อวิชชา

นี่แหละลูกเอ๊ยหลานเอ๊ยอันเป็นกิเลสร้อยรัดผูกมัดตรึงตราโลก คือหมู่สัตว์ที่มันถูกมัดไว้ในโลกนี้นะลูก โลกเปรียบเหมือนเรือนจำใหญ่ เป็นที่คุมขังของโลก คือหมู่สัตว์ไว้ด้วยเครื่องผูกพันร้อยรัด คือตัณหา และอวิชชา อวิชชาแปลว่า ความมืด ความโง่ ความหลงภพหลงชาติ สังขาร ไม่รู้จักรูป นาม สังขารให้เกิดภพเกิดชาติ ไม่รู้เท่าทันต่อกุศล อกุศลให้ผลเป็นสุขเป็นทุกข์อย่างไรไม่รู้ เพราะมันมืดอยู่อย่างนั้น เพราะความโง่ทั้งหลาย

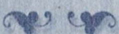
ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย จงพยายามทำความเพียรให้มันเกิดขึ้นกับจิตกับใจของเราให้ได้นะลูก แล้วอย่าลืมทำบารมีมรรคให้เกิดขึ้นกับเราทุกวันทุกคืนนะลูก เพื่อเราจะได้เห็นสัจธรรม

ที่แท้จริงที่องค์พระบรมครูของพวกเราที่พระองค์ทรงเทศน์โปรด ทรงสอนสรรพสัตว์ทั้งหลาย เพื่อจะให้พ้นจากกองทุกข์คืออาสวะกิเลสทั้งหลายเหล่านั้น

หลวงปู่ก็ขอให้ลูกหลานทุกคนพยายามน้อมสร้างกำลังจิต สร้างกำลังใจ เพื่อให้เกิดเป็นบารมีมรรค เพื่อจะได้เกิดผลในวันข้างหน้าสืบต่อไป หลวงปู่ก็หวังว่าลูกหลานที่ปฏิบัติแล้วเมื่อฟังคำนี้คงเข้าใจเพิ่มขึ้น ส่วนลูกหลานที่กำลังปฏิบัติก็ค่อยๆ อ่าน ค่อยๆ ฟัง แล้วทำความเข้าใจให้มันเกิดขึ้นกับเรานะลูกเอ๊ยหลานเอ๋ย

ขออำนาจแห่งพระพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ พระธรรมเจ้าพระอริยะเจ้าทั้งหลาย แผ่เมตตาให้เธอทั้งหลายเมื่อได้อ่านหรือได้ฟังให้เกิดปัญญาอันเห็นชอบในทางที่ถูกต้องด้วยอริยมรรคทั้งหลาย ด้วยอริยทรัพย์ปัญญาทั้งหลายกับลูกหลานทุกคนเทอญ ขอโมทนานะลูก

กลิ่นศีลหอมไปไกล
ถึงเทพไท้และเทวา
เป็นของพระสัตถา
บัญญัติมาเป็นแก่นสาร
มีศีลใจเบิกบาน
กายสังขารก็สดใส
ดอกไม้นานาพันธุ์
หอมไม่นานก็โรยรา
กลิ่นศีลพระสัมมา
หอมจากป่าเข้าถึงเมือง

เป็นเรื่องอัศจรรย์
หอมอยู่นานก้องพันปี
หอมไปได้ทุกที่
ผู้ใดมีไม่ตรอมตรม
หอมทวนกระแสลม
คนนิยมหากมีศีล
เทวินและอินทร์พรหม
ก็ชื่นชมโมทนา
กษัตราราชินี
ก็ย่อมมีประดับกาย
ชนชาติภาษาใด
ไม่มีภัยหากมีศีล
สมเด็จพระมุนิน
อาศัยศีลถึงนิพพาน
กลิ่นศีลหอมอยู่นาน
ปัจจุบันยังหอมดี
ขอเชิญบุรุษสตรี
เอาของดีไปรักษา
เป็นของพระสัมมา
ไปรักษาปฏิบัติ
กำจัดตัวตัณหา
กายวาจาเป็นสุขี
ขอบอกกล่าวเพียงเท่านี้
สวัสดีทุกท่านเทอญ

บุญที่เกิดจากทาน

วันนี้จะขอพูดถึงเรื่อง **บุญ**

บุญ คือ เครื่องชำระล้างสัญญา

บุญ แปลว่า **ความดี**

แปลว่า **กุศล**

แปลว่า **ความสุข**

แปลว่า **ความประพฤติชอบทางกาย วาจา และใจในกุศลกรรม**

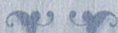
วิธีสร้างบุญในพระพุทธศาสนา นั้น มีอยู่ด้วยกัน ๓ อย่างขั้นต้น

คือ การให้ทานหนึ่ง การถือศีลหนึ่ง การเจริญภาวนาหนึ่ง

การให้ทานหนึ่ง

การถือศีลหนึ่ง

การเจริญภาวนาหนึ่ง

หรือที่เรานิยมเรียกกันง่ายๆ ให้เข้าใจสั้นๆ คือ **ทาน ศีล ภาวนา ซึ่งการให้ทานหรือการทำทานนั้นเป็นการสร้างบุญที่ต่ำที่สุด ได้บุญน้อยที่สุด ไม่ว่าจะทำมากเท่าไร ก็ไม่มีทางที่จะได้บุญมากไปกว่าการถือศีลไปได้ การถือศีลนั้นแม้จะมากอย่างไร ก็ไม่มีทางที่จะได้บุญมากเกินกว่าการเจริญภาวนาหรือการปฏิบัติภาวนาไปได้ ทำไมต้องพูดเช่นนั้นว่า การเจริญภาวนานั้น จึงเป็นการสร้างบุญบารมีที่สูงที่สุดและได้มากที่สุด**

ในทุกวันนี้พวกเรารู้จักกันแต่การให้ทานแต่เพียงอย่างเดียว เช่น การทำบุญตักบาตร ทอดกฐินผ้าป่า สละทรัพย์สร้างโบสถ์วิหาร ศาลาการเปรียญ ส่วนการถือศีลนั้น แม้จะได้บุญมากกว่าการทำทาน ก็ยังมีการทำกันเป็นส่วนน้อย เพื่อความเข้าใจอันดีอันงามของพวกท่านทั้งหลาย จึงขอชี้แจงการสร้างบุญบารมีอย่างไรจึงจะเป็นการลงทุนน้อยที่สุด และได้บุญบารมีมากที่สุดอย่างนี้ คือ **การทำทาน**

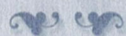
วันนี้จะขอพูดถึงทานบารมีต้องแปลคำว่า **ทาน** กับ **บารมี** ก่อน

ทาน คือ **การให้**

บารมี คือ **คุณงามความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวดเพื่อบรรลุจุดหมายอันสูงยิ่ง**

ทานบารมี ถ้าเราแปลออกมาแล้ว ก็คือ คุณงามความดีที่บำเพ็ญอย่างยิ่งยวด เพื่อบรรลุจุดหมายอันสูงสุด

วันนี้ก็จะพูดถึงการทำทานบารมี การทำทานนั้น ได้แก่ การสละทรัพย์สิ่งของ สมบัติของตนที่มีอยู่ให้แก่ผู้อื่นโดยมุ่งหวังที่จะจุนเจือให้ผู้อื่นได้รับประโยชน์ และความสุขด้วยความเมตตาจากจิตใจของเราท่านทั้งหลาย ทานที่ได้ทำไปนั้น จะทำให้ผู้ทำทานได้บุญมากหรือน้อยเพียงไร ย่อมสุดแล้วแต่องค์ประกอบ ๓ ประการด้วยกัน

ถ้าประกอบหรือถึงพร้อมด้วยองค์ประกอบ ๓ ประการต่อไปนี้แล้ว ทานของท่านนั้นย่อมมีผลมาก ได้บุญบารมีมาก กล่าวคือ

ข้อที่หนึ่งนั้น วัตถุทานที่ให้ต้องบริสุทธิ์ วัตถุทานที่ให้ ได้แก่ สิ่งของทรัพย์สมบัติที่ตนได้สละให้เป็นทานนั้นเอง จะต้องเป็นของที่บริสุทธิ์ ที่จะเป็นของบริสุทธิ์ได้ จะต้องเป็นสิ่งของที่ตนได้แสวงหาได้มาด้วยความบริสุทธิ์ในการประกอบอาชีพ ไม่ใช่ของที่ได้มาเพราะการเบียดเบียนผู้อื่น เช่น ได้มาโดยทุจริต ลักของเขามายักยอก ฉ้อโกง ปล้นทรัพย์ ชิงทรัพย์เขามา หรืออื่นๆ อีกมากมาย

ตัวอย่างข้อที่หนึ่งนั้นเราได้มาโดยการเบียดเบียนชีวิตและเลือดเนื้อสัตว์ เช่น ฆ่าสัตว์ต่างๆ เป็นต้นว่า ฆ่าปลา ฆ่าวัว ฆ่าควาย ฆ่าหมู โดยประสงค์จะนำเอาเลือดเอาเนื้อของเขามาทำอาหารถวายพระเพื่อเอาบุญ ย่อมเป็นการสร้างบาปเอามาทำบุญ **วัตถุทาน คือ เนื้อสัตว์นั้นเป็นของที่ไม่บริสุทธิ์ แม้ทำบุญให้ทานไปก็ย่อมได้บุญน้อยจนเกือบไม่ได้อะไรเลย ทั้งอาจจะได้บาปเสียอีกต่างหากว่า การทำทานด้วยจิตที่เศร้าหมอง** แต่การที่ได้เนื้อสัตว์มาด้วยการซื้อหาจากผู้อื่นที่ฆ่าสัตว์นั้น โดยที่ตนไม่ได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจในการฆ่าสัตว์ก็ดี หรือสัตว์นั้นตายเองก็ดี เนื้อสัตว์นั้นย่อมเป็นวัตถุทานที่บริสุทธิ์ เมื่อนำมาทำทานย่อมได้บุญมาก อาจถึงพร้อมด้วยองค์ประกอบข้ออื่นๆ ด้วย

ตัวอย่างที่ ๒ นั้น คือ **ลักทรัพย์ ยักยอก ฉ้อโกง ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ตลอดถึงการทุจริตฉ้อราษฎร์บังหลวง อันเป็นการได้ทรัพย์มาในลักษณะไม่ชอบธรรมหรือโดยเจ้าของเดิมไม่เต็มใจให้ทรัพย์นั้นย่อมเป็นของไม่บริสุทธิ์ เป็นของร้อน** แม้จะผลิดอกออกผลมาเพิ่มเติม ดอกผลนั้นก็ย่อมเป็นของไม่บริสุทธิ์ด้วย นำเอาไปกินไปใช้ย่อมเกิดโทษ เรียกว่า บริโภคด้วยความเป็นหนี้ แม้เราจะเอาเงิน หรือนำเอาไปทำบุญให้ทาน สร้างโบสถ์วิหารก็ไม่ทำให้ได้บุญแต่อย่างใด จะขอเล่าเรื่องหนึ่งให้

ท่านทั้งหลายได้ฟัง

ในสมัยรัชกาลที่ ๕ มีหัวหน้าสำนักนางโลมชื่อว่า **ยายแฟง** ได้เรียกเก็บเงินจากหญิงโสเภณีในสำนักของตนเอง จากอัตราที่ได้มาครั้งหนึ่ง ๒๕ สตางค์ แกจะชักไว้ ๕ สตางค์ สะสมเอาไว้เช่นนี้ จนได้ประมาณ ๒,๐๐๐ บาท แล้วจึงจัดสร้างวัดขึ้นวัดหนึ่งด้วยเงินนั้นทั้งหมด เมื่อสร้างเสร็จแล้วแกก็ปลื้มปีติ ได้นำไปนมัสการถามพระเดชพระคุณท่านเจ้าประคุณ **สมเด็จพระพุฒาจารย์โต วัดระฆัง** ว่า การที่แกสร้างวัดทั้งวัดด้วยเงินของแกเองทั้งหมด จะได้บุญบารมีอย่างไร หลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์โตตอบว่า ได้แค่หนึ่งสลึงเท่านั้น แกก็เสียใจ เหตุที่ได้บุญน้อยก็เพราะทรัพย์อันเป็นวัตถุทานที่ตนนำมาสร้างวัดอันเป็นวิหารทานนั้น เป็นของที่แสวงหาได้มาโดยไม่บริสุทธิ์ เพราะเบียดเบียนมาจากเจ้าของที่เขาไม่เต็มใจจะให้ ฉะนั้น บรรดาพ่อค้าแม่ค้าทั้งหลายที่ซื้อถูกแต่ขายแพงๆ จนเกินส่วนที่ควรจะได้ผลกำไรที่ได้มาเพราะความโลภจัดจนเกินส่วนนั้น ย่อมเป็นสิ่งของที่ไม่บริสุทธิ์ โดยนัยเดียวกัน วัตถุทานที่บริสุทธิ์เพราะการแสวงหาได้มาด้วยความชอบธรรมดังกล่าว ไม่ได้จำกัดว่าจะต้องเป็นของดีหรือของเลว ไม่จำกัดว่าเป็นของมากหรือของน้อย น้อยค่าหรือมีค่ามาก จะเป็นของดีเลว ประณีตมากหรือน้อยไม่สำคัญ ความสำคัญขึ้นอยู่กับเจตนาในการให้ทานนั้นตามกำลังทรัพย์ กำลังศรัทธาที่ตนมีอยู่

ข้อที่ ๒ เจตนาในการให้ทานต้องบริสุทธิ์ การให้ทานนั้นโดยจุดมุ่งหมายที่แท้จริงก็เพื่อเป็นการขจัดความโลภ ความตระหนี่ถี่เหนียวของตัวเอง ความหวงแหนหลงใหลในทรัพย์สมบัติของตนอันเป็นกิเลสหยาบ คือ โลภกิเลส และเพื่อเป็นการสงเคราะห์ผู้อื่นให้ได้รับความสุขด้วยเมตตาธรรมของตนเอง อันเป็นบันไดก้าวแรกในการเจริญเมตตาพรหมวิหาร เป็นการเจริญเมตตาพรหมวิหารธรรมในพรหมวิหาร ๔ ให้เกิดขึ้น ถ้าได้ให้ทานด้วยเจตนาดังกล่าว

แล้ว เรียกว่า เจตนาในการทำทานหรือให้ทานของเรานั้นบริสุทธิ์ **แต่เจตนาที่ว่าบริสุทธิ์นั้น ถ้าจะบริสุทธิ์จริงๆ ก็ต้องสมบูรณ์พร้อมด้วยกัน ๓ อย่าง คือ**

๑. ระยะก่อนที่จะให้ทาน ก่อนที่จะให้ทานก็ขอให้มีจิตยินดีผ่องแผ้ว ร่าเริงเบิกบานที่จะให้ทาน เพื่อสงเคราะห์คนอื่น ให้ได้รับความสุข เพราะทรัพย์สิ่งของ สมบัติของตนนั้นแล้ว

๒. ระยะที่กำลังลงมือให้ทาน ระยะที่กำลังลงมือทำทานอยู่นั้นเอง ก็ทำด้วยจิตใจร่าเริง ผ่องแผ้วยินดี และเบิกบานในการให้ ที่ตนกำลังให้ผู้อื่นด้วยความสุข

๓. ระยะหลังจากที่ได้ให้ทานไปแล้ว คำว่า ได้ให้ทานไปเสร็จเรียบร้อยแล้วหลังจากนั้นก็ดี นานมาแล้วก็ดี เมื่อเราได้หวนคิดถึงทานที่เราได้ให้ไปแล้วหรือที่เราได้กระทำไปแล้วในครั้งใดก็แล้วแต่ ก็ขอให้มีจิตยินดีโสมนัสร่าเริงแช่มชื่นหัวใจ เบิกบานในใจ ยินดีในทานทุกครั้งที่เราให้มา นั่นแหละที่เรียกว่าได้บุญมาก เป็นจาคานุสติกรรมฐาน นึกถึงทานทีไรจิตใจเราก็ยินดีผ่องแผ้วตลอดเวลา

เจตนาบริสุทธิ์ในการทำทานนั้นอยู่ที่จิตของเราว่าจะเกิดความโสมนัส คือ ความยินดี ร่าเริง เบิกบาน ยินดีในการให้ทานที่ทำนั้นเป็นสำคัญ และเนื่องมาจากเมตตาจิตที่เรามีอยู่ในใจ ที่เราหวังที่มุ่งสงเคราะห์ผู้อื่นให้พ้นจากความทุกข์ และให้ได้รับความสุข เพราะทานของตนหรือว่าทรัพย์สินของเราที่เราให้ไปแล้วนั้น นับว่าเป็นเจตนาที่บริสุทธิ์ในเบื้องต้น แต่เจตนาที่บริสุทธิ์เพราะเหตุดังกล่าวมาแล้วนี้ จะทำให้ยิ่งบริสุทธิ์มากขึ้นไปอีก **หากผู้ให้ทานนั้นได้ทำทานด้วยวิปัสสนาปัญญา กล่าวคือ ไม่ได้ทำทานอย่างเดียว แต่ทำทานพร้อมกับมีวิปัสสนาปัญญาขึ้นพร้อมกัน โดยใคร่ครวญถึงวัตถุทานที่เราจะให้ทานเหล่านั้นก็ดี**

อันว่าบรรดาทรัพย์สิ่งของทั้งปวงที่ชาวโลกนิยม ยกย่อง หวงแหน เป็นสมบัติกันด้วยความโลภนั้น แท้ที่จริงแล้วเป็นแต่เพียงวัตถุธาตุประจำโลก เป็นสมบัติกลางไม่ใช่ของผู้หนึ่งผู้ใด โดยเฉพาะเป็นของที่มีมาตั้งแต่ก่อนที่เราจะเกิดขึ้นมาแล้ว และไม่ว่าจะเกิดขึ้นมาหรือไม่ก็ตาม วัตถุธาตุดังกล่าวก็มีอยู่เช่นนั้นโดยธรรมชาติอยู่แล้ว และได้ผ่านการเป็นเจ้าของของผู้อื่นมาแล้วหลายชั่วคน ซึ่งท่านทั้งหลายลองพิจารณาสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ว่า คนแต่ก่อนนั้นต่างก็ได้ล้มหายตายจากกันไปแล้วทั้งสิ้น ไม่สามารถนำวัตถุธาตุดังกล่าวนี้ติดตัวไปได้เลย จนในที่สุดก็ได้ตกทอดมาถึงเรา ให้เราได้กินได้ใช้ได้ยึดถือเพียงชั่วคราว แล้วก็ต้องตกทอดสืบเนื่องไปเป็นของลูกของเต้า หรือไปเป็นของคนอื่นกันต่อไปเช่นนี้ แม้เราเองก็ไม่สามารถนำติดตัวเอาไปได้

จึงนับกันว่าอันทรัพย์สมบัติทั้งหลายนั้นเป็นเพียงสมบัติผลัดกันชมเท่านั้นเอง ไม่จากไปในวันนี้ก็ต้องจากไปในวันหน้า อย่างน้อยเราก็ต้องจาก ต้องทิ้ง เมื่อเราได้ตายลง นับว่าเป็นอนิจจัง คือ ไม่เที่ยงแท้แน่นอน จึงไม่อาจจะยึดมั่นถือมั่นว่านั่นเป็นของเราได้ถาวรตลอดไป แม้แต่วัตถุธาตุทั้งหลายที่กล่าวมานี้ เมื่อมีเกิดขึ้นเป็นตัวตนแล้ว ก็ตั้งอยู่ในสภาพนั้นให้ตลอดไปไม่ได้ จะต้องเก่าแก่ผุพังบุบสลายไป ไม่ใช่ตัว ไม่ใช่ตนแต่อย่างไร แม้แต่เนื้อตัวร่างกายของเราเอง ก็มีสภาพเช่นเดียวกับวัตถุธาตุทั้งหลายเหล่านั้น ซึ่งไม่อาจจะตั้งมั่นยั่งยืนได้ เมื่อมีเกิดขึ้นแล้วในเบื้องต้น เปลี่ยนแปรไปในท่ามกลาง และผลสุดท้ายก็ดับสลายไปในที่สุด เมื่อพวกเราท่านทั้งหลายได้เกิดมา ได้เจริญวัยเป็นหนุ่มสาว แล้วก็แก่เฒ่า แล้วก็ตายไปในที่สุด เราจะต้องพลัดพรากจากของอันเป็นที่รักที่หวงแหน คือ ทรัพย์สมบัติทั้งปวง เมื่อเจตนาในการให้ทานบริสุทธิ์ผุดผ่องดีพร้อมทั้ง ๓ ระยะดังที่ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ต้น ทั้งยังประกอบไปด้วยการเจริญวิปัสสนาปัญญาดังกล่าว คือ ให้มองให้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างเป็นอนิจจัง เป็นของไม่เที่ยง เพื่อละ เพื่อคลาย

ความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งของทั้งหลายเหล่านั้น เจตนานั้นย่อมบริสุทธิ์อย่างยิ่ง ทานที่ได้ทำไปนั้นย่อมมีผลมาก ได้บุญมาก หากวัตถุทานที่ได้ทำเป็นของที่บริสุทธิ์ตามองค์ประกอบข้อหนึ่งด้วยแล้ว ย่อมทำให้ได้บุญมากยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

วัตถุทานจะมาก หรือน้อย เป็นของเลวหรือประณีตไม่สำคัญ เมื่อเราได้ให้ทานไปตามกำลังทรัพย์ที่เรามีอยู่ ย่อมใช้ได้ แต่มีข้อควรระวังอยู่ก็คือ การทำทานนั้นอย่าได้เบียดเบียนตนเอง อย่าได้เบียดเบียนผู้อื่น เช่น เรามีน้อยแต่ฝืนทำให้มากจนเกินกำลังของตัวเองที่จะทำได้ เมื่อได้ทำไปแล้วตัวเองก็ดี จะเป็นผัวเป็นเมีย หรือเป็นลูกเป็นเต้าต้องลำบากขาดแคลน เพราะไม่มีจะกินจะใช้เช่นนี้ ย่อมทำให้จิตของเราเศร้าหมอง เจตนานั้นย่อมไม่บริสุทธิ์ ทานที่ได้ทำไปแล้วนั้น แม้วัตถุทานจะมากหรือทำมากก็ย่อมได้บุญน้อย

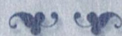
ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างที่ทำทานด้วยเจตนาอันไม่บริสุทธิ์ คือ

๑. **การทำทานเพราะอยากได้** อย่างเช่น ทำเอาหน้า ทำอวดผู้อื่น เช่น สร้างโรงเรียน สร้างโรงพยาบาล แล้วก็พยายามขอใส่ชื่อของตน ไปยืนถ่ายรูปถ่ายภาพลงในหนังสือ เพื่อให้ได้รับความนิยมยกย่องให้ผู้อื่นได้นับถือ โดยที่แท้จริงแล้วตัวเองไม่ได้มีเจตนาที่จะมุ่งสงเคราะห์ผู้อื่น เรียกว่า ทำทานด้วยความโลภ ไม่ได้ทำทานเพื่อขจัดความโลภ ทำทานด้วยความอยากได้ คือ อยากได้หน้า ได้เกียรติ ได้คำสรรเสริญ ได้ความนิยม ได้ความนับถือ

๒. **ทำทานด้วยความฝืนใจทำ เพราะเสียไม่ได้ ทำด้วยความเสียดาย** เช่น มีพวกพ้องมาเรี่ยราย มาบอกบุญ ตัวเองไม่มีศรัทธาที่จะทำหรือมีศรัทธาอยู่บ้าง แต่ทรัพย์น้อย เมื่อมีพวกมาเรี่ยรายบอกบุญต้องจำใจทำทานไป เพราะเกรงใจพวกพ้องหรือเกรงว่าจะเสียหน้า จึงได้สละทรัพย์ทำทานไปด้วยความจำใจ ย่อมเป็นการทำทานด้วยความตระหนี่

หวงแหน ทำทานด้วยความเสียดาย ไม่ได้ทำทานด้วยจิตเมตตาที่จะมุ่งจะสงเคราะห์ผู้อื่น ซึ่งยิ่งคิดก็ยิ่งเสียดาย ให้ไปแล้วก็เป็นทุกข์ใจ บางครั้งนึกโกรธผู้ที่มาบอกบุญ เช่นนี้จิตย่อมเศร้าหมองได้บุญน้อย หากเสียดายมากๆ จนเกิดโทสจริตกล้าแล้ว คือ ความโกรธ ความโมโหขึ้น นอกจากจะไม่ได้บุญแล้วก็จะได้บาปตามมา ทำทานเพราะความโลภ คือ ทำทานเพราะอยากได้นั่น อยากได้นี่ เพราะอยากเป็นนั่น อยากเป็นนี่ อันเป็นการทำทานที่ไม่ถูก เพราะหวังสิ่งตอบแทน ไม่ได้ทำทานเพราะมุ่งหมายที่จะขจัดความโลภ ความตระหนี่หวงแหนในทรัพย์ของตน เช่น ทำทานแล้วตั้งจิตอธิษฐานขอให้ชาติหน้าได้เป็นเทวดา นางฟ้า ขอให้รูปสวย ขอให้งดงาม ขอให้ร่ำรวยเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี ทำทานแค่บาทสองบาท แต่ขอให้ร่ำรวยนับล้าน ขอให้ถูกหวย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นสมบัติสวรรค์ ถ้าหากชาติก่อนไม่เคยได้ทำบุญใส่บาตรฝากสวรรค์ นำบุญฝากธนาคารบุญเอาไว้ อยู่ๆ ก็จะมาขอเบิกในชาตินี้จะมีที่ไหนมาให้เบิก การทำทานด้วยความโลภเช่นนี้ ย่อมไม่ได้บุญอะไรเลย สิ่งที่จะได้พอกพูนเพิ่มให้มากขึ้น และหนาขึ้นก็คือความโลภที่มีอยู่ในจิตในใจของตัวเองเท่านั้น ผลหรืออานิสงส์ของการทำทานที่ครบองค์ประกอบ ๓ นั้น ย่อมมีผลได้ซึ่งมนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติเอง แม้ว่าจะไม่ได้ตั้งเจตนาเอาไว้ล่วงหน้าก็ตาม เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นผลที่สืบเนื่องมาจากเหตุ เมื่อทำเหตุครบถ้วน ย่อมมีผลเกิดขึ้นตามมาเอง เหมือนกับเราปลูกต้นมะม่วง ปลูกผลหมากรากไม้ เมื่อเรารดน้ำพรวนดินและดูแลไปตามธรรมดาเรื่อยๆ ไป แม้ไม่อยากให้เจริญเติบโต และออกดอกออกผล ในที่สุดเราก็ห้ามไม่ได้ ต้นไม้ก็ต้องเจริญ และผลิดอกออกผลตามมา สำหรับผลของทานนั้นหากน้อยหรือมีกำลังไม่มากนัก ย่อมน้อมนำให้บังเกิดในมนุษยชาติ หากมีกำลังแรงมากก็อาจจะน้อมนำให้บังเกิดในเทวโลก ๖ ชั้น เมื่อได้เสวยสมบัติในเทวโลกจนสิ้นบุญแล้ว ด้วยเศษของบุญที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง ประกอบกับไม่มีอกุศลกรรมอื่นแทรกให้ผล ก็อาจ

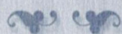
จะน้อมนำให้มาบังเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งหนึ่ง และเมื่อได้มาบังเกิดเป็นมนุษย์แล้วก็ย่อมทำให้ได้เกิดในตระกูลที่ร่ำรวยมั่งคั่งสมบูรณ์ไปด้วยทรัพย์ หรือไม่ก็เป็นผู้ที่มีลาภผลมาก ทำมาหากินขึ้นและร่ำรวยในภายหลัง ทรัพย์สมบัติไม่มีวิบัติหายนะไปเพราะวินาศภัย โจรภัย อัคคีภัย วาตภัย เป็นต้น แต่จะมั่งคั่งร่ำรวยในวัยใด ย่อมสุดแล้วแต่ผลทานแต่ชาติก่อนๆ ทั้งหลายจะส่งผลคือ

๑. ร่ำรวยตั้งแต่วัยต้น เพราะผลของทานที่ได้ตั้งเจตนาไว้บริสุทธิ์ดีตั้งแต่ก่อนจะทำทาน คือก่อนจะลงมือทำทานก็มีจิตเมตตา มีจิตยินดีผ่องแผ้ว ร่าเริงเบิกบานยินดีในทานที่ตนจะได้ทำเพื่อสงเคราะห์ผู้อื่น แล้วได้ลงมือทำทานไปตามเจตนานั้น เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ย่อมโชคดี ได้เกิดในตระกูลที่ร่ำรวย ชีวิตในวัยต้นอุดมสมบูรณ์พูนสุขไปด้วยทรัพย์ ไม่ยากจนแร้นแค้น ไม่ต้องขวนขวายหาเลี้ยงตนเองมาก แต่ถ้าเจตนานั้นไม่งามบริสุทธิ์พร้อมกันครบ ๓ ระยะแล้ว ผลทานนั้นย่อมส่งผลให้ไม่สม่ำเสมอกัน คือ แม้ว่าจะร่ำรวยตั้งแต่วัยต้นโดยเกิดมาบนกองเงินกองทองก็ตาม หากในขณะนั้น ที่เรากำลังลงมือทำทานอยู่นั้น เกิดจิตเศร้าหมองเพราะเกิดหวนคิดเสียดายหรือหวงแหนในทรัพย์ที่จะให้ทานขึ้นมา หรือเกิดหมดศรัทธาขึ้นมาเฉยๆ นั้น แต่เราก็ยังฝืนใจที่จะทำทานไปเพราะเสียไม่ได้ หรือเพราะตามพวกพ้องไปอย่างเสียไม่ได้เช่นนี้ ผลทานย่อมหมดกำลังให้ผลในระยะที่ ๒ ซึ่งตรงกับวัยกลางคน จะทำให้ทรัพย์สมบัติวิบัติหายนะไปด้วยประการต่างๆ แม้จะได้รับมรดกมา ก็ไม่สามารถที่จะคุ้มครองดูแลรักษาไว้ได้ หากเจตนาในการทำทานนั้นเศร้าหมองในระยะที่ ๓ คือ ทำทานไปแล้วหวนคิดขึ้นมา ทำให้เสียดายในทรัพย์สมบัติทั้งหลาย ความหายนะก็จะมีผลต่อเนื่องมาถึงบั้นปลายในชีวิตด้วย คือ ทรัพย์สินคงวิบัติเสียหายต่อเนื่องจากวัยกลางคนตลอดไป จนถึงอายุขัยชีวิตจริงของผู้ที่เกิดมาบนกองเงินกองทอง ซึ่งก็มีให้เห็นเป็นตัวอย่าง เมื่อได้รับทรัพย์มรดกแล้ว

ก็วิบัติเสียหายไปกันก็มาก มีบางคนก็ประสบผลสำเร็จในวัยต้น แต่ก็ต้องล้มละลายในวัยกลางคน และในบั้นปลายชีวิต แต่ถ้าได้ตั้งเจตนาในการทำทานไว้บริสุทธิ์ครบถ้วนใน ๓ ประการแล้ว ผลทานนั้นย่อมส่งผลสม่ำเสมอ คือร่ำรวยตั้งแต่เกิด วัยกลางคน จนถึงปัจฉิมวัย

๒. ร่ำรวยในวัยกลางคน การที่ร่ำรวยในวัยกลางคนนั้น สืบเนื่องจากทานที่ได้ทำเพราะเจตนางามบริสุทธิ์ ในระยะที่ ๒ กล่าวคือ ไม่งามบริสุทธิ์ในระยะแรก เพราะก่อนจะลงมือทำทานก็มิได้มีจิตศรัทธามาก่อน ไม่คิดจะทำทานมาก่อน แต่ก็ได้ตัดสินใจทำทานไป เพราะเหตุบางอย่าง เช่น ทำตามพวกพ้องอย่างเสียไม่ได้ แต่เมื่อได้ลงมือทำทานอยู่ก็เกิดโสมนัสรื่นเริง ยินดีในทานที่กำลังกระทำอยู่นั้น ด้วยผลทานชนิดนี้ ย่อมทำให้มาบังเกิดในตระกูลที่ยากจน คับแค้น ต้องต่อสู้สร้างตนเองมากในวัยต้น ครั้นเมื่อถึงวัยกลางคนแล้ว ถ้าเราประกอบกิจการหรือทำงานสิ่งใดก็ดี ก็ประสบความสำเร็จรุ่งเรือง และถ้าหากเจตนาในการทำทานได้งามบริสุทธิ์ในระยะที่ ๓ ด้วย จะทำให้กิจการงานของพวกเราทั้งหลายย่อมส่งผลรุ่งเรืองตลอดไป จนถึงบั้นปลายของชีวิต หากเจตนาในการทำทานไม่บริสุทธิ์ในระยะที่ ๓ แม้กิจการงานของพวกเราทั้งหลายจะประสบความสำเร็จ รุ่งเรืองในวัยกลางคน แต่อาจจะล้มเหลวหายนะในบั้นปลายของชีวิต ทั้งนี้เพราะผลทานทั้งหมดกำลังส่งผลไปตลอดจนถึงบั้นปลายของชีวิต

๓. ร่ำรวยถึงวัยปัจฉิมวัย คือ วัยสุดท้าย สืบเนื่องมาจากผลทานที่ผู้กระทำมีเจตนาไม่งามบริสุทธิ์ในระยะที่ ๑ และระยะที่ ๒ แต่งามบริสุทธิ์เฉพาะในระยะที่ ๓ คือ ก่อนและเมื่อลงมือทำทานนั้นก็มิได้มีจิตโสมนัสยินดีในการทำทานนั้นแต่อย่างใด แต่ได้ทำลงไปโดยบังเอิญ เช่นได้ทำตามพวกพ้องไปอย่างเสียไม่ได้ แต่เมื่อได้ทำไปแล้วต่อมาเมื่อหวนคิดถึงการทำทานนั้นแล้วก็เกิดจิตโสมนัส คือ จิตยินดีร่าเริงผ่องแผ้ว หากผลทานชนิดนี้จะน้อมนำให้มาเกิดในโลกมนุษย์ ก็จะมาเกิดในตระกูลที่ยาก

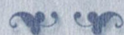
จนคับแค้น ต้องต่อสู้ดิ้นรนทนศึกษาเล่าเรียนและขวนขวายสร้างตนเอง มาตั้งแต่วัยต้นจนถึงวัยกลางคน กิจการหรือการงานทั้งหลายนั้น ก็ไม่ค่อยประสบความสำเร็จ เช่น ต้องล้มลุกคลุกคลานตลอดมา แต่ครั้นถึงบั้นปลายของชีวิตก็ประสบช่องทาง เหมาะทำให้กิจการนั้นเจริญรุ่งเรือง ทำมาค้าขายขึ้นและร่ำรวยอย่างไม่คาดหมาย ซึ่งชีวิตจริงๆ ของคนประเภทนี้ก็มีให้เห็นเป็นตัวอย่างมากมายเฉกเช่นเดียวกัน

ข้อที่ ๓ เนื้อนาบุญต้องบริสุทธิ์ คำว่า **เนื้อนาบุญในที่นี้ ได้แก่บุคคลผู้รับการทำทานของผู้ทำทานนั่นเอง** นับว่าเป็นองค์ประกอบข้อที่สำคัญที่สุด แม้ว่าองค์ประกอบในการทำทาน ข้อที่ ๑ ข้อที่ ๒ จะงามบริสุทธิ์ครบถ้วนดีแล้ว กล่าวคือ วัตถุที่ทำทานนั้นเป็นของที่แสวงหามาด้วยความบริสุทธิ์ เจตนาในการทำทานก็งามบริสุทธิ์พร้อมกันทั้ง ๓ ระยะ แต่ตัวผู้รับทานหรือผู้รับการทำทานเป็นคนที่ไม่ดี ไม่ใช่ผู้ที่เป็นเนื้อนาบุญอันบริสุทธิ์ เป็นเนื้อนาบุญที่เลว ทานที่ทำไปนั้นก็ไม่ผลิดอกออกผล เปรียบเหมือนกับในการหว่านข้าวลงในพื้นนาหนึ่งกำมือ แม้เมล็ดข้าวนั้นจะเป็นพันธุ์ดีที่พร้อมจะงอกงาม เปรียบแล้วคือ วัตถุทานอันบริสุทธิ์ และผู้หว่านคือชาวไร่ชาวนาก็มีเจตนา ตั้งใจจะหว่านเพื่อทำนาให้เกิดผลิตผล หรือให้ผลิดอกออกผลเป็นอาชีพ เรียกว่า เจตนาอันบริสุทธิ์ แต่หากที่นานั้นเป็นที่ๆ ไม่สม่ำเสมอกัน เมล็ดข้าวที่หว่านลงไปก็งอกเงยไม่เสมอกัน โดยเมล็ดที่ตกไปในที่มีดินดีปุ๋ยดี มีน้ำอุดมสมบูรณ์ดี ก็จะงอกงามมีผลมีดอกที่สมบูรณ์ ส่วนเมล็ดที่ไปตกบนพื้นนาที่แห้งแล้ง มีแต่กรวด มีแต่ทราย ขาดน้ำก็จะแห้งเหี่ยวหรือเฉาตายไปหรือไม่งอกงามเอาเสียเลย การทำทานนั้นเมล็ดผลที่ผู้ทำทานจะได้รับก็คือบุญ หากผู้ที่รับการให้ทานไม่เป็นเนื้อนาบุญที่ดี

สำหรับการทำทานแล้ว ผลของทานคือ บุญที่จะได้เกิดขึ้น แม้จะเกิดก็ไม่สมบูรณ์เพราะว่าเมล็ดแห้ง หรือเหี่ยวเฉาไปด้วยประการต่างๆ ฉะนั้น

ในการทำทาน ตัวบุคคลผู้รับของที่เราให้ทานจึงเป็นข้อแม้ที่สำคัญที่สุด เพราะว่าผู้ทำทานจะได้บุญมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับคนพวกนี้ด้วย คนที่รับการให้ทานนั้น หากเป็นผู้ที่มีศีล มีธรรมสูง ก็ย่อมเป็นเนื้อนาบุญที่ดี ทานที่เราได้ทำไปแล้วก็เกิดผลบุญมาก หากผู้รับการให้ทานเป็นคนที่ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ผลของการให้ทานก็ไม่เกิดขึ้น คือ ได้บุญน้อย

ฉะนั้น โบราณเราที่กล่าวกันไว้ว่า ทำบุญอย่าถามพระ หรือตักบาตรอย่าเลือกพระ เห็นจะใช้ไม่ได้เสียแล้วเพราะว่าในสมัยนี้ไม่เหมือนกับในสมัยก่อนที่พระท่านทั้งหลายบวชก็เพราะจะหนีสงสาร โดยมุ่งจะทำมรรคทำผล และนิพพานให้แจ้ง ท่านจึงเป็นเนื้อนาบุญที่ประเสริฐ แต่ในสมัยนี้ส่วนมากแล้วเรียกกันว่า บวชหลบลี้ บวชหนีสงสาร บวชผลาญข้าวสุก บวชสนุกหาบาป บวชคาบเหล็กแดง บวชแต่งแผ่นดิน บวชกินของร้อน บวชกันสนุกตามเพื่อนตามธรรมวินัยใดๆ ถ้าไม่สนใจ เพียงแต่มีผ้าเหลืองห่มกาย ท่านก็นึกว่าตนเป็นพระและเป็นเนื้อนาบุญของโลกเสียแล้ว ซึ่งป่วยการจะกล่าวไปถึงศีลปาติโมกข์ ทั้ง ๒๒๗ ข้อ แม้แต่เพียงได้มีศีล ๕ ก็ยังเอาแน่ไม่ได้ว่าท่านจะมีหรือไม่ การบวชที่แท้จริงแล้ว ก็เพื่อจะมาละความโลภ ความโกรธ และความหลง มีปัญหาว่าทำอย่างไร จึงจะได้พบกับผู้ที่เป็นเนื้อนาบุญที่ประเสริฐ ข้อนี้ย่อมขึ้นอยู่กับวาสนาบารมีของเราผู้ทำทานเป็นสำคัญ หากเราได้เคยสร้างสมอบรม สร้างบารมี มาด้วยดีในอดีตชาติเป็นอันมากแล้ว บารมีนั้นก็จะเป็นพลัง เป็นวาสนาน้อมนำให้มาพบกับท่านที่เป็นเนื้อนาบุญที่ประเสริฐ ทำทานครั้งใดก็มักโชคดีได้พบกับท่านที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไปเสียทุกครั้ง หากว่าบุญวาสนาของเราน้อยและไม่มั่นคง ก็จะได้พบกับท่านที่เป็นเนื้อนาบุญบ้าง ได้พบกับอลัชชีบ้าง คือได้พบกับทั้งคนดีและคนชั่วคละเคล้ากันไป เช่นเดียวกับการซื้อหวย หากมีวาสนาและบารมี เพราะได้เคยทำบุญ ทำทาน ฝากไว้กับธนาคารบุญในอดีตชาติก็ดี ก็ย่อมมีวาสนาได้ถูกหวยกันบ้าง หากไม่มีวาสนา

เพราะไม่เคยทำบุญ ทำทาน ฝากธนาคารบุญเอาไว้ ก็อาจจะไม่มีทรัพย์สมบัติสวรรค์อะไรที่จะให้เราได้เบิกได้ อยู่ๆ เราจะมาขอเบิกนั้นมันยากนัก

อันนี้ก็จะขอพูดถึงอานิสงส์การทำทานว่า ทานบารมีที่เราจะได้กระทำให้เกิดบุญเยอะๆ ดังที่พูดมาแล้ว ก็ขอน้อมจิตอนุโมทนาแก่ท่านทั้งหลาย

เคยสอนลูกหลานว่า ให้เราน้อมจิตถวายทำสังฆทานทุกวัน จะเป็นวันละบาท วันละห้าบาทก็ได้ ทำทานจนเป็นอารมณ์จนชิน

ชิน แปลว่า ฌาน

จาคานุสติกรรมฐาน คือ การบริจาคทาน ให้ทานเป็นอารมณ์ เคยสอนลูกหลานว่า ให้เราตั้งสติกำหนดไว้ว่า ก่อนจะนอนทุกวัน ให้เราเข้าห้องพระ กำเงินมาสักห้าบาท หรือหนึ่งบาทก็ได้ เตรียมกระป๋องไว้หนึ่งกระป๋อง

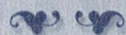
ให้เราตั้งนะโม ๓ จบ แล้วเจริญพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วให้ท่องคาถานะเศรษฐีว่า นะคะ มังมาคัตถี จะพะกะสะ เอหิ จิตตัง ปิยังมะมะ กาละวิโก ๙ จบ

แล้วก็อธิษฐานขึ้นเป็นภาษาไทยว่า ข้าพเจ้าชื่อนั้น ชื่อนี้ ตลอดจนผัวเมีย บุตรลูกอันเป็นที่รักทั้งหลายของเรา ลูกหลานก็ดี บริวารทั้งหลายก็ดี เราขอน้อมถวายโดยใช้ปัจจัยนี้เป็นสังฆทาน ขอน้อมถวายแด่องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระธรรมเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระสังฆเจ้าทั้งหลาย โปรดแผ่เมตตารับรู้ในการทำทานของเราด้วยเทอญ เมื่อได้สักหนึ่งเดือนก็ให้เรานำเงินนั้นไปชำระหนี้สงฆ์วัดใกล้ๆ บ้านเราก็ได้ ก็ขอให้ท่านทั้งหลายลองปฏิบัติลองทำดู เผื่อเราเกิดใหม่จะได้ไม่ทุกข์ ไม่ยาก ไม่ลำบาก **แล้วขอให้กำหนดจิตทำทาน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น แล้วเราจะได้บุญอย่างเต็มที่ น้อมจิตให้ถึงองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพวกเรา**

ก็ขอความสุขสวัสดี จงมีแด่ท่านทั้งหลายเทอญ

คติธรรมจากหลวงปู่ทองดี อนีโฆ

ลูกเอ๊ยหลายเอ๊ย จงยึดมั่นในบุญกุศล คือ ความดี ถึงดีจะไม่ส่งผลในวันนี้ แต่มันมีพรุ่งนี้นะลูก เราปลูกต้นมะม่วงสักต้นหนึ่ง ถ้าเราหมั่นดูแลรดน้ำพรวนดินให้ปุ๋ย สักวันหนึ่งเราต้องได้กินผลมันนะลูก เปรียบกับการสร้างความดี มันต้องรอเวลานะลูก หนีทุกข์กันให้ได้นะลูก ทำอะไรไม่หนักเท่ากับการทำใจ เราเกิดมาเพื่อตายไม่ใช่อยู่ เราต้องสู้ความเป็นผี ลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย เมื่อเราเกิดมาเป็นคนได้ทั้งทีจงสร้างบารมีติดตัวไปปฏิบัติธรรมหนีทุกข์ หลวงปู่ขอเป็นกำลังใจให้ทุกคน จงอย่าอยากปล่อยใจให้เป็นกลางๆ แล้วลูกหลานทุกคนจะพบแต่ความสุข จงมองดูตัวเองให้มากที่สุด ก่อนจะมองคนอื่นนะลูกเอ๊ยหลานเอ๊ย......

โครงการก่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธ และหอผู้ป่วยอายุรกรรม ประจำโรงพยาบาลพิจิตร จังหวัดพิจิตร

พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า :

"โย ภิกขเว มํ อุปฏฺฐเหยย โส คิลานํ อุปฏฺฐเหยย"

"ผู้ใดปรารถนาจะอุปัฏฐากเราตถาคต ผู้นั้นพึงรักษาภิกษุป่วยไข้"

การให้การพยาบาลหรือบำบัดโรคภัยไข้เจ็บของพระสงฆ์ เท่ากับการได้อุปัฏฐากพระองค์ทีเดียว

ที่มาของโครงการ

ในอดีตที่ผ่านๆ มา พระสงฆ์ในชนบทของประเทศไทยโดยเฉพาะทางด้านภาคเหนือ (๑๖ จังหวัด) เวลาอาพาธจะเข้ารับการบำบัดรักษาที่โรงพยาบาลท้องถิ่นในอำเภอ หรือในจังหวัดของตน ปะปนและแออัดกับคนไข้คฤหัสถ์ซึ่งมีจำนวนมากอยู่แล้ว จนเตียงและห้องไม่เพียงพอ อันเป็นภาพที่ไม่เหมาะสม ในกรณีท่านป่วยหนัก ก็จะเข้าไปรับการบำบัดที่โรงพยาบาลสงฆ์ในกรุงเทพฯ ซึ่งก็มักจะมีปัญหาในเรื่องหาที่พำนักก่อนเข้าโรงพยาบาล รวมถึงปัญหาค่าใช้จ่ายที่จำเป็นต่างๆ เช่น ค่าพาหนะและภัตตาหาร ตลอดถึงจะต้องหาพระเถระผู้ใหญ่ให้การรับรองเข้าโรงพยาบาล เป็นต้น

ปัญหาเรื้อรังตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาก็คือ พระสงฆ์ต่างประสบความเดือดร้อนในเรื่องต่างๆ ดังกล่าวเป็นอย่างมาก เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องสร้างตึกสำหรับสงฆ์อาพาธขึ้นในจังหวัดพิจิตร เพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ในการดูแลบำบัดรักษาอาการอาพาธของพระสงฆ์ และเพื่อแบ่งเบาภาระของโรงพยาบาลท้องถิ่นที่รับภาระในการบำบัดโรคภัยไข้เจ็บของประชาชนในชนบท และเพื่อให้พระสงฆ์ในภาคเหนือไม่จำเป็นต้องเดินทางลงไปรักษาอาการอาพาธถึงกรุงเทพมหานคร อย่างไรก็ตามความต้องการในการแก้ไขปัญหาความเดือดร้อนดังกล่าว ไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากรัฐบาลเนื่องจากนโยบายและงบประมาณ

ด้วยเหตุนี้ หลวงปู่ทองดี อนีโฆ ประธานสงฆ์วัดใหม่ปลายห้วย ซึ่งมีจิตเมตตาช่วยเหลือและพัฒนาสังคมด้านต่างๆ ในจังหวัดพิจิตรอย่างมากมายแล้ว ได้เล็งเห็นความจำเป็นในเรื่องนี้ จึงมีดำริที่จะรับภาระช่วยเหลือพระสงฆ์อาพาธในพื้นที่ รวมทั้งในจังหวัดใกล้เคียงให้ได้รับการพยาบาลรักษาที่ดีกว่าเดิม ดังนั้น หลวงปู่ทองดีจึงได้ประชุมกับทางโรงพยาบาลพิจิตรเพื่อหาทางแก้ไขปัญหาเรื่องดังกล่าว และเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนร่วมกันทำบุญใหญ่โดยการบริจาคต้นทุนก่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธตามกำลัง

เป้าหมายของโครงการ

ตึกสำหรับสงฆ์อาพาธจะเป็นอาคารขนาด กว้าง ๒๕ เมตร ยาว ๕๐ เมตร มีจำนวน ๔ ชั้น โดยวงเงินในการก่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธแห่งนี้เป็นจำนวนประมาณ ๗๐ ล้านบาท เน้นประโยชน์ด้านใช้สอยและเอื้อประโยชน์ในด้านการบำบัดรักษาอาการเจ็บป่วยของคณะสงฆ์ โดยรูปแบบการสร้างตึกสงฆ์อาพาธแห่งใหม่นี้ จัดให้มีห้องพิเศษและห้องแยกสำหรับพระสงฆ์

ในชั้นที่ ๔ รวม ๒๔ เตียง พร้อมกับมีห้องปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ สำหรับห้องทำพิธีการสงฆ์เวลาญาติโยมมาถวายภัตตาหารหรือสังฆทาน และห้องสำหรับพระสงฆ์ที่มาดูแลพระอาพาธ โดยเฉพาะจะจัดให้มีห้องพิเศษสำหรับคนไข้หนักที่ใกล้มรณะ เพื่อประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ช่วยเหลือทางด้านจิตใจ เน้นให้การรักษาได้มาตรฐาน สอดคล้องกับวิถีชีวิตและปัญหาสุขภาพของพระสงฆ์ และที่สำคัญชั้นล่างจัดให้มีพุทธสถานใช้เป็นสถานที่สำหรับประชุมและอบรมของพระภิกษุและสามเณรเพื่อเผยแพร่ธรรมะของพระพุทธองค์อีกด้วย

อย่างไรก็ตามเนื่องจากสถานที่อาคารของโรงพยาบาลเดิมนั้นได้มีการก่อสร้างมาตั้งแต่ปี ๒๔๘๖ และมีความแออัดเป็นอย่างมาก ดังนั้น หากสร้างตึกสำหรับสงฆ์อาพาธขึ้นใหม่ ให้มีการแยกพระสงฆ์จากบุคคลทั่วไปแล้วกรณีจะเป็นประโยชน์มากหากจัดให้มีชั้นเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์แก่ผู้ป่วยอายุรกรรมทั่วไปด้วย ในชั้นที่ ๒ และ ๓ โดยแยกเป็นผู้ป่วยหญิงและชายชั้นละ ๔๐ เตียง เพื่อรองรับความแออัดของสถานที่ด้วย และอาคารใหม่นี้จะได้จัดให้เป็นอาคารกลางเพื่อให้เป็นศูนย์กลางการประสานงานการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาล เพราะเป็นอาคารที่ตั้งอยู่ในศูนย์กลางของโรงพยาบาลอีกด้วย

ท่านสาธุชนทั้งหลาย การสร้าง **"ตึกสงฆ์อาพาธและหอผู้ป่วยอายุรกรรม"** เพื่อพระสงฆ์ในชนบทของจังหวัดพิจิตร และจังหวัดใกล้เคียงนั้น นับเป็นบุญเป็นกุศลอย่างยิ่ง และมีอานิสงส์ทำให้ผู้บำเพ็ญปลอดโรคภัย ทำให้มีอายุมั่นขวัญยืน สมบูรณ์ด้วยพลานามัยและมีความสุขกายสบายใจ

ขอเชิญร่วมสร้างตึกสงฆ์อาพาธนี้ให้สำเร็จ โดยแจ้งความจำนงบริจาคสมทบทุนได้ที่ **บัญชีออมทรัพย์ ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขาสามง่าม ชื่อบัญชี พระทองดี อนีโฆ เพื่อสร้างตึกสงฆ์อาพาธ เลขที่บัญชี ๓๖๗-๓๒๕๑๗๑-๕** สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ **พระสมุห์อุดร** เจ้าอาวาสวัดใหม่ปลายห้วย หมายเลขโทรศัพท์ ๐๘-๖๐๖๒-๘๔๔๖ หรือฝ่ายบริหารทั่วไป โรงพยาบาลพิจิตร หมายเลขโทรศัพท์ ๐-๕๖๖๑-๑๒๓๐ ต่อ ๑๓๑๓

เงินที่ท่านบริจาคสามารถหักภาษีได้เต็มจำนวน และเมื่อท่านได้โอนเงินบริจาคแล้วกรุณาติดต่อทางโทรสารที่หมายเลข ๐-๕๕๓๓-๔๕๔๑ เพื่อทางผู้ประสานโครงการจะทำการออกใบอนุโมทนาบัตรเพื่อที่ท่านจะได้นำไปใช้ในการหักภาษีในโอกาสต่อไป

ท่านสามารถติดตามความคืบหน้าของงานบุญและการบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ รวมถึงธรรมะของหลวงปู่ทองดี อนีโฆ ได้ที่ **www.sawangburi.com**

หมายเหตุ: ท่านที่บริจาคในปัจจัยจำนวนมาก จะได้รับการจารึกชื่อเพื่อให้ได้รับการอนุโมทนาภายในบริเวณสถานที่ต่าง ๆ ของตึกสงฆ์อาพาธนี้ ส่วนท่านที่บริจาคตั้งแต่ ๕ ล้านบาทขึ้นไป ทางโรงพยาบาลพิจิตรจะขออนุญาตทำเรื่องแสดงความขอบคุณและขอกราบทูลเสนอชื่อเข้ารับพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เพื่อเป็นเกียรติประวัติแด่วงศ์ตระกูลต่อไป และทางโรงพยาบาลพิจิตรจะได้ออกใบเกียรติคุณซึ่งสามารถนำไปใช้หักภาษีได้อีกด้วย

ประวัติโรงพยาบาลพิจิตร

เริ่มก่อสร้างเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๖ ด้วยเงินงบประมาณแผ่นดิน และเปิดให้บริการผู้ป่วยนอกในเดือนตุลาคม ๒๔๙๖ สำหรับผู้ป่วยในนั้นเปิดให้บริการในปี พ.ศ.๒๔๙๗ โดยมีนายแพทย์ดำรงค์ เจ่าสกุล รักษาการผู้อำนวยการโรงพยาบาล และเปิดรับผู้ป่วยในด้วยจำนวนเตียง ๑๐ เตียง ในสมัยนั้นพื้นที่เป็นป่ารก การคมนาคมไปมาลำบาก โรงพยาบาลพิจิตรจึงต้องเป็นที่พึ่งพาของประชาชนในการรักษาสุขภาพที่ปลอดภัย จึงมีผู้ป่วยมาขอใช้บริการมากขึ้น ทำให้ต้องขยายเตียงรองรับเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพื่อสนองความต้องการของประชาชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบและพื้นที่ใกล้เคียง โดยใช้เงินบริจาคเป็นส่วนใหญ่

ในการบริจาคนั้น หากท่านผู้มีจิตศรัทธาบริจาคปัจจัยตามจำนวนดังต่อไปนี้จะได้รับการแสดงการอนุโมทนาบุญ ดังนี้

๑. เชิญวางศิลาฤกษ์ตึกสงฆ์อาพาธ หากบริจาค ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลือง

๒. ห้องประชุมใหญ่ชั้นล่าง บริจาค ๖๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

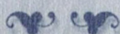
๓. ห้องประชุมเล็กชั้นล่าง บริจาค ๔๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

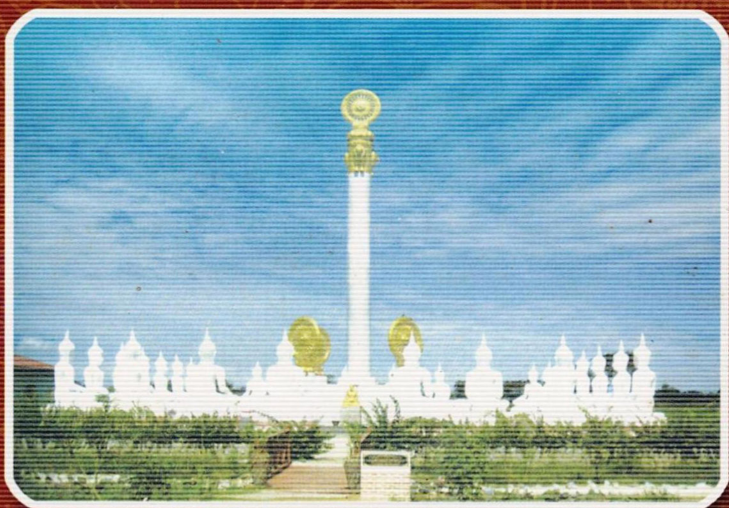
๔. ห้องผู้ป่วยชั้น ๒ และชั้น ๓ รวม ๑๖ ห้อง บริจาคห้องละ ๒๕๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

๕. ห้องพิเศษของสงฆ์ รวม ๔ ห้อง บริจาคห้องละ ๓๕๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

๖. ห้องรวมของสงฆ์ รวม ๕ ห้อง บริจาคห้องละ ๓๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

๗. ห้องประกอบสังฆกิจ บริจาค ๕๐๐,๐๐๐ บาท จะได้รับการจารึกชื่อบนแผ่นทองเหลืองหน้าห้อง

ถ้าเรามาพิจารณาว่า เมื่อเหล่าอริยสาวกไม่มองเห็นอัตตาในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณแล้ว พระอริยสาวกทั้งหลายเหล่านั้นรู้ชัดในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณที่ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา เป็นสิ่งที่ปรุงแต่งหลอกล่อตัวเราเอง ที่เรามีความยึดมั่น มันเป็นฆาตรกรตัวจริง พระอริยสาวกทั้งหลายเหล่านั้น จึงไม่ยึดติด ไม่ถือค้างไว้ ไม่มั่นหมาย ไม่ปักใจลงไปในรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ว่าเป็นตัวตนของเรา อุปาทานขันธ์ทั้ง ๕ เหล่านี้ที่อริยสาวกนั้นไม่ยึดติด ไม่ถือมั่นแล้ว ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์ เป็นสิ่งที่เกื้อกูลให้ตัดขาดเป็นสมุจเฉทปหาน และเพื่อความสุขคือ พระนิพพานตลอดชั่วนิรันดรกาล